PAT WEST

Soţie pentru Ransom

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS M94

Capitolul 1

Taxiul în care se afla Nick Ransom gonea pe autostradă spre Aeroportul Logan. Bostonul strălucea în urma lui în lumina soarelui fierbinte de iunie.

Era atât de obişnuit cu drumul acela, încât nici măcar nu mai privea pe fereastră; era adâncit în lectura paginilor financiare, când taxiul viră brusc, proiectându-l în portieră.

O maşină decapotabilă neagră îi depăşi, aproape izbindu-i.

— Eşti nebună! strigă şoferul taxiului.

Femeia de la volanul maşinii decapotabile purta un voal de mireasă care, fluturând, lăsa să i se vadă părul superb de culoarea mahonului.

Nick privi lung maşina, total nedumerit de această scenă amintind mai degrabă de un film extravagant. Paginile financiare nu mai prezentau niciun interes, zăcând uitate pe banchetă.

— Ce smintită! bombăni în continuare şoferul. A fost la un pas de a ne face bucăţi!

— Poate c-a întârziat la nuntă, sugeră Nick.

Taxiul ajunse din urmă maşina. Ce era cu această femeie îmbrăcată aşa, gonind singură pe autostradă? Nick era chiar curios de-acum. Când o depăşiră, îi privi faţa.

Era frumoasă, dar avea o expresie de încordare. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Ochii ei erau mari, de un căprui intens. Părea însă disperată. Oare fugise de undeva?

Trebuia să fie o păcăleală undeva – viaţa nu imita niciodată filmele.

Din nou, decapotabila trecu pe lângă ei. De data aceasta, când privirile li se întâlniră iar, femeia se

îmbujoră uşor. Degetele ei prinseră coroniţa care ţinea voalul şi-l trase jos de pe cap. „Ce păr superb”, se gândi Nick. Strălucea în soare de parc-ar fi fost lăcuit.

Şoseaua era aglomerată şi se circula cu viteză. Femeia se strecură în faţa taxiului cu o manevră periculoasă, îndreptându-se spre Aeroportul Internaţional Logan, situat pe locul în care fusese insula Noddle, apoi frână brusc chiar în faţa lor.

— Nu te mai chinui, spuse Nick şoferului, îndesându-i în mână o bancnotă. Cobor aici.

Îşi luă servieta şi reuşi să se strecoară afară din taxi, în vacarmul claxoanelor şi-al strigătelor celor din maşinile oprite în spatele lui.

Înainte de a intra în terminalul aeroportului, privi cu atenţie femeia; aceasta vârî o bancnotă sub ştergătoarele de parbriz, îşi luă voalul pe un braţ, iar cu mâna cealaltă reuşi să ridice o sacoşă de voiaj care părea destul de grea.

Nick ţinu uşa deschisă, aşteptând-o să intre.

— Vă pot ajuta?

Îl privi puţin cu ochii ei blânzi şi mari, apoi scutură din cap şi intră. Nick o urmă, vag conştient de uimirea pe care această femeie îmbrăcată în rochie de mireasă o producea tuturor. De altfel, aceasta intră cât putu de repede într-o toaletă.

Nick se uită la ceas. Mai avea încă timp până la plecarea avionului, aşa că se retrase lângă un chioşc de ziare, prefăcându-se că se uită la coperţile revistelor, dar de fapt aşteptând-o să iasă.

Într-adevăr, nu dură mult până apăru din nou, tăindu-i pur şi simplu respiraţia. Figura şi părul ei, deşi simple, nu erau nimic pe lângă trup şi picioare – absolut senzaţionale. Părea ceva mai calmă, dar linia gurii trăda încă încordare. Nu-l observase; cu atât mai bine, altfel şi-ar fi putut închipui că e vreun ticălos care o urmăreşte.

O văzu de la distanţă cumpărându-şi bilet la acelaşi avion cu care avea să călătorească el.

Când pe panoul electronic se afişă zborul, încercă un

sentiment puternic de frustrare, ca şi cum ar fi trebuit să întrerupă vizionarea unui film în momentul cel mai pasionant, dar se linişti imediat văzând-o urcând şi ea în acelaşi avion.

Amy Hill se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Încă mai tremura. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Se afla într-o stare care friza isteria. Din fericire, locul de lângă ea nu era ocupat, căci i-ar fi fost aproape imposibil să susţină o conversaţie. Treptat, pulsul îi reveni la normal, dar era ca sub efectul unei anestezii. Cu toate acestea, îşi dădea seama ce spectacol oferise. Cum o privise bărbatul acela din taxi, care apoi se oferise s-o ajute! îi fusese cumplit de jenă. O lacrimă îi căzu pe obraz, apoi încă una. Nu va şti niciodată de unde îi venise acel curaj nebun de a-i spune unchiului lui Jeff „Te rog să mă scuzi” şi de-a ieşi din biserică. Fugise apoi acasă, să-şi ia geanta de voiaj, pregătită pentru luna de miere. Orice femeie cu mintea întreagă şi-ar fi scos rochia de mireasă, dar ea fusese atât de înnebunită să scape mai repede, încât nu şi-a permis să piardă nicio clipă. Acum se simţea pur şi simplu epuizată sufleteşte. Lacrimi grele, imposibil de a mai fi stăpânite, îi scăldau obrazul.

Din fericire, avionul nu era aglomerat, ceea ce-i permise lui Nick să se mute într-un loc de unde, prefăcându-se că studiază nişte documente, putea s-o observe în voie. La început, o catalogase drept o superbă aiurită, prea nestatornică pentru a-şi duce la bun sfârşit ceremonia căsătoriei. Acum, însă, vedea că e o femeie matură, cu o expresie inteligentă. Observă, de asemenea, că pe scaunul de lângă ea erau nişte reviste pentru profesionişti, pe care le cunoştea de la departamentul lor de artă. Aşadar, era artistă.

Văzând-o plângând, hotărî că trebuie să acţioneze cumva. În viaţa lui nu era loc decât pentru muncă, aşa că nu ştia cum să procedeze altfel cu femeile, decât abordându-le direct.

— Scuzaţi-mă, vă pot ajuta?

Surprinsă, întoarse capul spre fereastră, făcând semn că „nu”.

Nick simţi că vrea să fie lăsată în pace şi se retrase. Nu putu însă să nu observe că plânsul dăduse ochilor ei strălucire şi-i îmbujorase uşor faţa, făcând-o şi mai frumoasă. Niciodată nu i se păruse atât de lung drumul de la Boston la Chicago. Era foarte curios să afle unde avea să meargă. Nu-i venea să creadă că-l preocupa aşa ceva. Ar fi trebuit să se întoarcă la birou şi să-nceapă deja să lucreze, dar, pe de altă parte, nu i se întâmplase niciodată ceva atât de ciudat şi simţea că, dac-ar lăsa lucrurile aşa, avea să regrete! Nu mai făcuse o astfel de nebunie de douăzeci de ani, aşa că era timpul! Sau poate că manifestări ca acestea erau tipice spre patruzeci de ani.

În faţa aeroportului O’Hare, Nick se urcă imediat în taxiul din spatele celui pe care-l luase ea, spunând şoferului s-o urmărească.

— Ce-i asta, o arestare? întrebă şoferul. N-arăţi a poliţist obişnuit. Ce eşti, agent federal?

Deşi nesatisfăcut în curiozitatea sa, şoferul îl lăsă la o mică distanţă de locul în care se oprise taxiul ei: un cartier comercial, cu depozite transformate în mansarde locuibile, într-adevăr fantezie tipică pentru un artist.

Întreaga ei atenţie era concentrată asupra clădirii spre care se îndrepta, astfel încât nu mai observa nimic în jurul ei. Atunci o văzu Nick pentru prima dată zâmbind. Inima începu să-i bată cu putere la vederea chipului ei complet transfigurat de acel surâs. Trebuia neapărat să cunoască această femeie.

Îi urmări privirea, undeva la etajul al doilea, spre o fereastră la care era o femeie blondă şi un căţel.

— Hei, Bucluc! Bună!

Îşi făcură semn cu mâna, apoi necunoscuta intră în clădirea respectivă, abia ducând o valiză grea. După lătratul de bucurie al căţelului, era clar că abia aşteptau să se revadă. Tot aşa cum se-ntâmpla cu el şi cu dobermanii lui.

Culmea! Aflase numele căţelului, dar nu-l ştia pe-al ei. îl va afla însă, chiar de-ar fi să întoarcă întregul Chicago pe dos.

O mulţime de persoane îi erau datoare, aşa că putea apela şi el de data aceasta.

Imediat ce Rhoda îi deschise uşa, Amy dădu drumul valizei care căzu cu un zgomot înfundat, iar Bucluc îi sări în braţe. Acasă, în sfârşit!

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— L-am părăsit şi am plecat din biserică, Rhoda.

— Aşază-te. Îţi aduc imediat o cafea…

— M-am întors, micuţule. Definitiv. Acum suntem iar împreună, vorbi Amy căţelului, strângându-l la piept şi bând cu înghiţituri mici din cafeaua tare şi reconfortantă.

— Ei, te simţi mai bine? îmi povesteşti sau mai am de aşteptat?

Informaţia tipic idiş a Rhodei i se păru atât de nostimă încât Amy izbucni într-un râs nervos care se transformă curând în hohote de plâns.

— Amy, îmi pare şi nu-mi pare rău. Ştii…

Ştia, într-adevăr. Rhoda fusese sceptică de la bun început. Amy îşi aminti perfect expresia ei când îi spusese că Jeff voia să se căsătorească în Boston.

— Ai avut dreptate.

— Uite, voi pleca de aici! Te las să te liniştesti.

Amy protestă din politeţe, pentru că, de fapt, avea nevoie să fie singură. După puţin timp, Rhoda ieşi din dormitor cu o valiză mică.

— Eşti nemaipomenită.

— Da, absolut extraordinară. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Promit. Mulţumesc pentru tot, pentru c-ai avut grijă de Bucluc, de mansardă…

— N-ai de ce. Nu uita ce spunea eroina mea preferată: „Şi mâine e o zi”.

Poate că da, se gândi Amy cu cinism, dar aceasta n-o prea ajuta deocamdată. Şi totuşi, mâine va trebui s-adune

cioburile rămase din viaţa ei şi să-ncerce să-şi găsească drumul. Începea să simtă durerea. Revedea totul în minte, de la început.

Era aproape incredibil că-l cunoscuse pe Jeff Windom doar cu două luni în urmă, la prima ei expoziţie. Arăta ca un Apollo, un bostonian de viţă nobilă, cu trăsături clasice, uşor arogant, cu părul blond de culoarea aurului cel mai pur.

După ce-au fost prezentaţi unul celuilalt, o întrebă:

— Tu eşti sculptorul? Nu pari.

— Şi cum ar trebui să arate un sculptor?

— Cu muşchi şi barbă. Ca Michelangelo.

Îşi dorise să devină sculptoriţă de când avea zece ani şi începuse să viziteze muzeele, căutând luxul şi strălucirea care lipseau locuinţei sărăcăcioase a familiei ei, căutând să descopere sensul de dincolo de existenţa dură, chinuită a părinţilor ei.

Jeff Windom o uluise cu eleganţa lui. Reprezenta tot ceea ce ea nu avusese niciodată. Ochii ei de artistă reacţionaseră la frumuseţea lui fizică desăvârşită: era ca un zeu!

Inevitabil, a acceptat când a invitat-o să iasă cu el. În decurs de-o săptămână, îi căzuse deja în braţe. Era prima oară când făcea dragoste şi, în exacerbarea simţurilor şi emoţiilor, nu mai ţinuse cont de toate acele lucruri care o deranjau la el, ca de exemplu faptul de a considera că modul lui de viaţă era singurul posibil. După trei săptămâni, acceptase cererea lui în căsătorie, spre spaima Rhodei, care o implorase să mai aştepte, să-i cunoască familia, să-şi poată forma o părere despre ei.

Dar Amy era prea orbită ca s-asculte. Chiar şi atunci când, revenind asupra înţelegerii de a face o nuntă liniştită, el îi scrisese din Boston că nu vrea să se căsătorească în „biserica familiei”. Consimţi, împotriva voinţei ei, şi merse să stea la familia Windom o săptămână înainte de nuntă.

Casa de la Beacon Hill era pe măsura aşteptărilor ei

şi Amy fusese foarte mândră că reuşise s-o impresioneze prin cunoştinţele ei despre artă, până şi pe extrem de pretenţioasa mamă a lui Jeff. În rest, şederea acolo nu-i adusese niciun fel de bucurie. Mama lui Jeff îi impusese o rochie de mireasă care nu-i plăcea deloc tot aşa cum, de altfel, îi displăcea întreaga familie, alcătuită fie din membri mai în vârstă, erudiţi, foarte cultivaţi, dar cu o morgă foarte greu de suportat, fie din tineri sofisticaţi care se amuzau pe seama acestei căsătorii. Doar cu două seri înainte de data la care era stabilită ceremonia nunţii, Amy şi Jefi se certaseră. Jeff menţionase ceva despre cuşca lui Bucluc.

— Doar nu te aştepţi să-mi ţin căţelul în cuşcă?

— Ba da! Windomii nu dorm cu animalele în pat.

Ca şi surorile lui, Jeff considera câinii ca simple instrumente de vânătoare. Ar fi trebuit să-şi dea seama de atunci că lucrurile nu vor merge, dar preferase să mai aştepte. Jefi se arătase la fel de indiferent şi faţă de munca ei, deşi aceasta constituise până atunci raţiunea ei de a trăi. Cu toată naivitatea, ajunsese până aproape de altar.

Dar a salvat-o o remarcă auzită întâmplător – un comentariu spus în şoaptă de una din verişoarele lui Jeff.

— Toată povestea aceasta e bizară. Nu mi-am închipuit că se va ajunge atât de departe. Trebuie să recunosc, joacă tare. Eram convinsă că mătuşa Hester se va debarasa de ea.

Apoi, Amy auzi pe altcineva răspunzându-i:

— Bineînţeles că joacă tare, draga mea. Trebuie să fie înnebunită după banii lui. Întotdeauna am sperat ca Jeff să se însoare cu Alexandra, numai că ea e atât de încăpăţânată.

— El nu va termina niciodată cu Alexandra.

Acel dialog maliţios a fost picătura care a umplut paharul. Uimită de ea însăşi, şi-a dat seama că n-avea să facă acel pas. Zâmbise unchiului lui Jeff care urma s-o conducă la altar, deoarece tatăl ei murise, apoi Amy ieşise din biserică, sub privirile bulversate ale oaspeţilor.

Amy reveni la prezent. Nu voia să mai plângă, dar resimţea acut durerea, pierderea. Jeff Windom fusese un vis, un simbol.

Un simbol, repetă ea în sine, ca şi cum ar fi început să înţeleagă totul. Se îndrăgostise de o idee, de o tradiţie, nu de un bărbat. Reprezentase pentru ea trăinicia, stabilitatea pe care nu le avusese în copilărie. Familia lui locuise în aceeaşi casă de mai bine de o sută de ani, pe când a ei se zbătuse să achite chiria unui apartament sărăcăcios şi mic. Nu conştientizase aceasta înainte pentru că Jeff îi hipnotizase pur şi simplu simţurile, ascunzându-i adevărul în spatele minciunii plăcerilor nou descoperite.

În concepţia ei de artistă, modul de viaţă al familiei Windom însemnase permanenţă şi frumuseţe, continuitatea artei însăşi. Tocmai acest sentiment al permanenţei după care tânjise mereu o făcuse să opteze pentru sculptură, dintre toate formele de exprimare artistică. Piatra, metalul, marmura, erau cele mai durabile dintre tot ce poartă amprenta unei existenţe limitate în timp. Ca dovadă, Pantheonul încă dăinuia.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că Jeff, care arăta ca un prinţ avea un suflet atât de puţin nobil.

Instinctiv, se calmă şi căpătă curaj. Idilele pot aştepta. Aspira acum la mult mai mult. În definitiv, şi mâine e o zi.

După douăsprezece ore de somn liniştitor, Amy se trezi în lumina strălucitoare a unei dimineţi însorite tipice pentru Chicago. A fost perfect de acord cu Bucluc că era timpul să-şi ia amândoi micul dejun, apoi îl scoase la plimbare. Era prea devreme să-şi înceapă lucrul, aşa că, la întoarcere, mai zăbovi puţin la o cafea. Privi în jur, mulţumită de felul cum reuşise să-şi amenajeze apartamentul care includea şi atelierul. Lângă fereastra însorită, era o sculptură din lemn înfăţişând un pescăruş surprins în clipa în care se-nălţa în zbor. Chiar da senzaţia de zbor. Era o sculptură bună. Şi ea era o sculptoriţă bună. Îşi va reface viaţa, chiar din această clipă.

Îşi iubea casă, căţelul, munca, prietenii. Iubea speranţa pe care i-o dădea oraşul Chicago – un oraş nu tocmai pe gustul Windomilor. La naiba cu ei! Cu ei, dar nu încă şi cu Jeff. Simţi o strângere de inimă privind inelul; simboliza moartea unui vis.

Acum venea partea cea mai grea a zilei: trebuia să expedieze inelul. Obişnuită să lucreze cu obiecte rare de artă, îl ambală imediat corespunzător şi puse cheile de la maşină într-un plic separat. Urmau rochia de mireasă şi voalul. Trebuia date la curăţat înainte de a le returna doamnei Windom.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. O telegramă de la Jeff? Imposibil! După ce-i făcuse, nu-i va mai adresa niciodată un cuvânt. Era un comision.

Uimită, Amy semnă pentru pachetul primit. De sub amabalaj apăru o cutie neagră elegantă, purtând sigla magazinului OZ, specializat în articole pentru animale de companie, un magazin atât de snob şi de scump, încât nu intrase niciodată acolo. Nu era nicio greşeală, pentru că numele şi adresa ei erau scrise exact.

Înăuntru, era o zgardă şi o lesă din piele moale roz, extrem de elegante. Roz – culoarea taiorului ei preferat. Îi era imposibil să dezlege misterul. Nu putea fi din partea Rhodei, pentru că amândouă se amuzau la fel de mult pe seama magazinului OZ, şi în niciun caz de la Jeff, pentru că nu iubea animalele. Trebuia însă să admită că erau superbe.

Chiar şi Bucluc era mândru de noile sale accesorii când ieşi s-o însoţească pe Amy la curăţătorie şi la poştă, unde aceasta îşi dădu rochia de mireasă la curăţat şi respectiv expedie inelul. Se plimbară mult; Amy avea nevoie să-şi limpezească mintea. Poate avea nevoie de un răgaz, cu toate că, în cazul morţii mamei ei, nu-i fusese de folos decât munca pentru a o scoate din starea în care se afla. Trebuia să-şi reia lucrul. Era însă îngrozită ca nu cumva să se afle ce făcuse; puţini ar fi riscat s-o angajeze, considerând-o impulsivă, labilă, gata oricând să facă acte

necugetate. Totuşi, nu se putea da bătută. Doar nu ajunsese până aici renunţând chiar înainte de a începe.

Cum ajunse acasă, verifică data la care urma să aibă loc concursul şi constată cu surprindere că era prea târziu să se mai înscrie. Dar, mai erau şi anunţuri în ziare, colegi cu care mai lucrase… nu cei de la muzeu. În niciun caz, n-ar fi putut să-i întâlnească astăzi.

În primul rând, trebuia să discute cu Langella, fostul ei profesor şi mentor. Telefonă şi, din fericire, nu era la atelierul lui din cartierul acela de periferie, ci la galeria de artă. Luând lesa lui Bucluc, îşi dădu seama că, în mod automat, se îmbrăcase iar cu taiorul roz pe care-l purtase şi cu o zi înainte.

Se gândi că vor arăta, împreună cu Bucluc, parcă descinşi dintr-o comedie muzicală, dar ce mai conta! Avea nevoie de culori luminoase şi optimiste. Luă un taxi până la galeria Langella şi, imediat ce intră în sala albă inundată de lumină, se însenină.

— Amy! strigă Sam Langella. Ce-i cu tine în Chicago?

Asistenţii săi care tocmai aşezau o nouă lucrare, o priveau cu respect. Erau studenţi pe care nu-i cunoştea, dar care, în mod evident, îi cunoşteau şi-i admirau lucrările.

Sam inspira veneraţie. Era unul dintre cei mai buni sculptori din America şi o învăţase pe Amy tot ce trebuia să ştie. Ca de obicei, era îmbrăcat ca un pietrar care se întorcea de la carieră, chiar şi părul lui care începuse să încărunţească era plin de praf. Braţele lui masive şi trupul îndesat sfidau cei cincizeci şi cinci de ani ai săi. Avea ochi negri şi privirea ascuţită tipică a acelor oameni cu inteligenţă creativă.

— Ai puţin timp după ce termini treaba?

— Am timp chiar acum. Luaţi şi voi o pauză! se adresă apoi studenţilor. Vino, să mergem în biroul meu.

Nu mai spuse nimic până când ajunseră în cabinetul respectiv care-i reflecta temperamentul complex. Obiecte de artă stăteau alături de ustensile pătate şi periodice

aruncate în dezordine.

— Acum, ia loc şi povesteşte-mi.

Amy îi povesti cu lux de amănunte.

— Bănuiam. Mă bucur, Amy. Ştii foarte bine că individul nu mi-a plăcut niciodată.

Ştia foarte bine, într-adevăr. Langella fusese chiar mai sceptic decât Rhoda. Acum i se părea foarte ciudat că nu luase în seamă părerea acestor oameni pe care-i iubea şi-i respecta.

— Nici Martei, murmură Amy.

Frumoasa soţie de origine scandinavă a lui Langella, împărtăşise părerea soţului ei.

— Ţi-a trebuit mult curaj să faci un astfel de gest, Amy. De altfel, curajul nu ţi-a lipsit niciodată. Tare mi-ar fi plăcut să văd scena. Mai bine acum decât mai târziu. Oricum, îmi pare rău. Cum te simţi?

— Mă simt bine, răspunse Amy ferm, din ce în ce mai convinsă de ceea ce spune. Şi vreau să reîncep lucrul. Ştii cumva vreun post legat de domeniul artistic?

— Legat de artă? Pui problema în mod greşit. Niciodată nu vei fi tratată drept profesionistă dacă nu te vei purta ca atare. Nu te mai învârti pe margini, mergi direct la centru. Ia-ţi mapa cu lucrări şi mergi la departamentele de artă ale marilor corporaţii. Ştii că de la mine vei obţine cele mai bune referinţe. Chiar în dimineaţa aceasta o mulţime de persoane s-au interesat de lucrările tale. Un individ a fost foarte insistent. Bettina are lista.

Când plecă de la galerie, Amy se simţea mult mai bine. Trecu şi pe la magazinul Rhodei, pentru a-i povesti tot ce se întâmplase în acea dimineaţă şi merseră împreună la o cafenea în aer liber, unde avea voie şi Bucluc. Acolo, Amy îi dădu un dar pe care i-l cumpărase în drum, o brăţară de aur în formă de H – simbolul zodiei Peştilor.

— Drept mulţumire că mi-ai spus că astăzi va fi o nouă zi şi ai avut dreptate.

Apoi îi povesti nu numai ce i se întâmplase în acea

dimineaţă, dar şi în Boston. Rhoda asculta cu buzele întredeschise şi ochii ei albaştri ca azurul strălucind de uimire.

— Incredibil! De fapt, caracterul imprevizibil este o caracteristică a zodiei Racului. Dar bărbatul din avion? Din ce-ai povestit, pare să fi fost foarte amabil.

— Da, chiar a fost.

— Cum arăta?

— Habar n-am. Mi-ar fi imposibil să-l recunosc.

Îşi aminti totuşi vag de ochii lui cenuşii inteligenţi, de privirea dură şi autoritară.

— Interesant… mă gândeam la lesă; este exact culoarea taiorului, acelaşi taior pe care l-ai purtat şi în avion.

Ipoteza Rhodei era prea exagerată; de altfel, lipsită de orice fundament, dar nu mai conta.

Ziua aceea avea să fie prima din restul vieţii ei. Pe cât posibil, nu va mai privi înapoi.

Capitolul 2

Nick Ransom, adâncit în gânduri, îşi mânca friptura, privind în gol peretele din faţa mesei la care se afla în restaurantul preferat. În minte îi reveneau frânturi de scene.

Îşi amintea ce figură făcuse prietenul lui de la biroul de înscriere a câinilor când îl rugase să afle numele unei doamne, dându-i ca indiciu rasa câinelui ei şi adresa. Îşi amintea, de asemenea, expresia de pe chipul lui Hubert Chandler, directorul departamentului de artă, când îl rugase să afle date despre o anume pictoriţă Amy Hill. Având în vedere că Nick nu se pricepea deloc la artă, Chandler îl informă că era vorba despre o sculptoriţă care se afirmase deja, că una din statuile realizate de ea putea fi văzută în parcul din apropiere şi că era o expoziţie cu lucrări de-ale ei la Galeria Langella. Totodată, Nick află şi la ce muzee lucrase.

Contramandând o şedinţă, se duse la magazinul OZ

pentru a cumpăra lesa, apoi în parc, pentru a vedea statuia. Se numea „Obligaţii casnice” şi înfăţişa o femeie tânără părând absolut vie, care ţinea de mână un băieţel; în cealaltă mână ţinea o sacoşă plină cu tot felul de cumpărături şi lesa unui căţel. Ansamblul era realizat din bronz şi era evident chiar şi ochiului profan că era lucrat desăvârşit. Femeia din bronz râdea, ca şi cum viaţa era un spectacol amuzant, nu o povară. Nick hotărî pe loc că voia ca Amy Hill să lucreze la proiectul de construcţii de locuinţe. Era a doua oară când acţiona sub impulsul de moment, de când avusese douăzeci de ani. Mai întâi, îl înnebunise ea, acum opera ei.

Nick se surprinse zâmbind.

— Am spus ceva nostim? îl întrebă Rod Wales, asociatul lui.

— Nu, deloc. Ştii, de fapt aş vrea să mergi tu la Boston în locul meu.

— Bine, dar credeam că asta este în exclusivitate problema ta.

Sigur că aşa era. Ajunsese pur şi simplu o obsesie pentru Nick cumpărarea acelui teren aflat acum în proprietatea familiei Windom – exact locul de unde familia lui fusese evacuată – când el era doar un copil. Nu reuşise niciodată să treacă de acest resentiment.

— Toată săptămâna trecută m-au amânat, apoi în ultima zi au pretextat nu ştiu ce problemă de familie. Poate că stilul tău direct e mai eficient. Beacon Hill are foarte mult în comun cu Richmond.

Nick se amuza întotdeauna pe seama originii lui Rod, de când aflase că strămoşii acestuia făcuseră parte din primele familii venite în Virginia.

— Doar nu intenţionezi să renunţi, nu-i aşa? Ce te-a făcut să-ţi schimbi planurile?

Rod nu era numai mâna dreaptă a lui Nick, ci şi cel mai bun prieten al acestuia. Aşadar, răspunsul primit îl uimi total.

— Proiectul artistic, amice. Cred c-am găsit, în

sfârşit, sculptorul care ne trebuie şi pe care-l cauţi de atâta timp.

Recunoştea, era un noroc să întâlnească o asemenea femeie şi o asemenea sculptoriţă. Nu era adevărat că n-are timp să meargă la Boston; nu voia să plece acum. Niciodată nu renunţase la nimeni şi la nimic, de aceea ajunsese în vârful piramidei Ransom. Nici acum n-avea să renunţe la proiectul Amy Hill.

Se scuză şi merse să dea un telefon: îl rugă pe Chandler să stabilească un interviu cu Amy Hill pentru a doua zi dimineaţă.

Cu pulsul accelerat din cauza emoţiei, Amy intră în holul în stil futurist al Turnului Ransom. Însuşi Hubert Chandler trimisese după ea.

Îşi petrecuse jumătate din noapte făcând schiţe pentru respectivul proiect, iar cealaltă jumătate, tot trează, chinuită de trac. Simpla idee de a accepta această comandă era o provocare înfricoşătoare. Ar fi cea mai mare şi mai importantă lucrare a ei, cea care i-ar aduce cea mai mare publicitate. În plus, trebuia să creeze o impresie bună lui Hubert Chandler; îl întâlnise o singură dată, dar chiar şi aşa îşi putuse da seama că faima sa de persoană care impune teamă şi respect era perfect îndreptăţită.

Trecând pe lângă un stand de ziare, un titlu îi atrase atenţia; se opri şi mai privi o dată. Scria mare: „Sculptoriţă abandonează moştenitorul Beantonnului”. Jeff Windom privea furios dintr-o fotografie chiar deasupra titlului; dedesubt era o altă fotografie înfăţişând-o pe Amy în toată splendoarea ei, îmbrăcată în rochie de mireasă, la aeroportul Logan. Fusese atât de supărată încât nici nu observase că un reporter o fotografiase.

Amy simţi că i se face rău. Trebuia să cumpere ziarul. Se retrase într-un colţ şi citi articolul: familia refuza să facă vreun comentariu, dar unele persoane avizate ar fi făcut aluzie la faptul că Hill ar fi aflat în ultima clipă de existenţa unui „contract de căsătorie care o dezamăgise şi-

i stricase planurile”.

Era o minciună atât de revoltătoare, încât Amy simţea nevoia să urle. O poveste murdară de scandal, la dispoziţia oricui dispus s-o citească, sfidându-i neputinţa de a se apăra. Şi totuşi, trebuia s-o uite pentru moment şi să se concentreze asupra interviului. Spera ca pretenţiosul Hubert Chandler să nu cumpere niciodată un astfel de ziar de scandal.

* * *

— Domnule Ransom…

Tonul lui Chandler, când Nick intră agale în sala de conferinţe, exprima ceea ce cuvintele nu îndrăzneau: „Ce e cu dumneavoastră aici?”

Nick abia se stăpâni să nu râdă. Nu jucase niciodată un rol activ în alegerea artiştilor plastici. Rod făcea acest oficiu, fiind mult mai în măsură, având în vedere formaţia sa, pe când Nick era mai competent în a-şi exprima părerea pe şantierul de construcţii.

— Aş dori să asist la interviul cu doamna Hill, desigur, dacă nu te deranjează.

— Vă rog, domnule Ransom.

Era evident că-l deranja şi-l îngrozea, dar nu îndrăznea să obiecteze.

Ora zece fix.

Amy intră, puţin emoţionată, dar proaspătă, sprintenă şi frumoasă – mai minunată decât şi-o amintea Nick.

— Bună dimineaţa, salută Amy cu o voce joasă şi caldă, adresându-se lui Chandler.

Apoi, îl văzu pe Nick. Se îmbujoră brusc, simţindu-se parcă prinsă în capcană.

„Fir-ar să fie”! se gândi Nick. Dorise s-o revadă, dar şi să-i înlesnească întâlnirea cu temutul Chandler. Acum însă îşi dădea seama că trebuia să procedeze altfel.

Era bărbatul din avion. „Dumnezeule, mai întâi ziarul, acum el. Probabil era asistentul lui Chandler. Nu voi primi niciodată acest post”, se gândi Amy. O văzuse

făcându-se de râs în avion şi poate citise şi ziarul. Îşi dăduse seama că rămăsese în picioare, ca una din propriile ei statui, când Chandler o invită să se apropie şi să ia loc. Tonul lui nu era foarte îmbietor, dar acum nu mai era cale de întoarcere.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună, zâmbindu-le.

Necunoscutul era mai atrăgător decât şi-l amintea – destul de înalt, solid, cu umeri laţi, păr negru des. Fiecare trăsătură a sa era indiciul unei pronunţate masculinităţi.

— Vi-l prezint pe domnul Nicholas Ransom, preşedintele companiei.

Amy crezu pentru o clipă c-o să leşine.

Nick îi întinse mâna peste masă, în modul cel mai atipic posibil pentru un preşedinte de companie.

— Încântat. Sunt un admirator al dumneavoastră. Am văzut statuia din parc şi mi s-a părut grozavă.

Amy era prea surprinsă ca să mai simtă teamă, iar zâmbetul cu care-i răspunse exprima cu adevărat o destindere.

— Mulţumesc foarte mult.

Ransom se aşeză vizavi de ea, privind-o cu ochi în care se citeau bunătate şi respect. Parcă incidentul din avion n-ar fi fost decât un coşmar. Cu toate acestea, fusese real.

La rândul ei, Amy îi remarcă sprâncenele negre, contrastând puternic cu ochii pătrunzători şi luminoşi, mobilitatea şi expresivitatea gurii, nasul uşor neregulat, ca al unui luptător.

— Sam Langella ne-a trimis referinţe excelente despre dumneavoastră, spuse Chandler fără prea multă plăcere, dar cu oarecare căldură în glas.

— Mie mi-a fost de-ajuns să văd statuia din parc, doamnă Hill, spuse Ransom, aplecându-se uşor în faţă şi punându-şi mâinile pe masă. Mi se pare o lucrare grozavă.

— Este una din preferatele mele, răspunse Amy, relaxată. De fapt, domnule Ransom, am vizitat ieri locul pe care se va construi şi mi-au venit o mulţime de idei. Am

făcut câteva schiţe cam în acelaşi stil.

— Să vedem.

Ransom se ridică şi veni lângă ea ca să privească, una câte una, schiţele aduse în mapă. Revenea asupra unora şi chiar zăbovi mai mult privind-o pe cea care reprezenta câţiva câini.

— Câinii aceştia par atât de reali. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu ştiu de ce, îmi imaginam că statuile trebuie să înfăţişeze neapărat oameni. Se pare că înţelegeţi foarte bine psihologia canină.

Amy încuviinţă din cap, zâmbind.

Ransom reveni asupra unei schiţe înfăţişând o fetiţă care, cu o mişcare ca de dansatoare, încerca să prindă o minge. Apoi, închise mapa cu grijă.

— Aş dori să lucraţi pentru mine, doamnă Hill. Desigur, dacă vă interesează.

— Nu numai că mă interesează, dar aş fi chiar încântată să realizez acest proiect.

— Atunci, să discutăm onorariul.

Când auzi suma care i se oferea, Amy amuţi pur şi simplu. Cu coada ochiului, remarcă mirarea de pe chipul lui Chandler când plecă să redacteze contractul. Rămasă numai cu Ransom, deşi nu putu să descifreze expresia din privirea lui, se simţi inundată de bucuria pe care aceştia o revărsau.

— Să discutăm despre termenul de predare, întrerupse ea repede tăcerea. Durează o lună turnarea fiecărei piese.

— Mijlocul lunii octombrie. Vom încheia acest contract pentru trei lucrări. Exact cele pe care ni le-aţi arătat. Vom merge la sigur cu acestea. De acord?

— Da. Aş dori să văd macheta, ca să pot să încep deja lucrul la modelele miniaturale.

— Aţi putea veni în seara aceasta la birou, în jurul orei şase?

Era o invitaţie cam ciudată, oricine i-ar fi putut arăta macheta, dar n-avea de gând să ridice nicio obiecţie în

legătură cu această comandă.

— Sigur.

Nu mai conta această concesie minoră. Pesemne că Ransom văzuse şi ziarul. Acum, Amy era convinsă că nimic nu scăpa acelor ochi cenuşii pătrunzători. În plus, văzuse scena pe viu în Boston. Cu toate acestea, o angajase pe baza meritelor ei artistice. Asta însemna totul.

Sam Langella fusese întotdeauna reprezentantul neoficial al lui Amy, aşa că, la sugestia lui Ransom, îi aduse contractul spre aprobare.

— Senzaţional, Amy. Cât despre contract, este perfect redactat.

— Chandler mi-a dat impresia că sunt plătită prea mult.

— Prostii! Meriţi fiecare bănuţ. Mă bucur enorm pentru tine.

— Cu atât mai mult eu, maestre. De fapt, dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi putut semna niciodată astfel de contracte.

— La naiba, doar nu eu ţi-am dat talentul! protestă Sam stânjenit, ca de altfel de fiecare dată când i se arăta recunoştinţă.

— Mulţumesc încă o dată. Nu vreau să te mai reţin acum. Totuşi, ar mai fi ceva, Sam.

— Uite ce e, Amy, spuse el în acelaşi timp. Tu, mai întâi.

— Voiam să te întreb dacă ai văzut numărul de astăzi al ziarului „Ultimul cuvânt”.

— M-ai scutit de-o sarcină extrem de neplăcută: Şi eu voiam să aflu dacă l-ai văzut, dar nu ştiam cum să întreb. Nu, nu l-am văzut eu însumi, în schimb l-a văzut Marta, la magazin. M-a sunat şi mi-a povestit în detaliu ce scria. Doar n-ai de gând să te laşi deprimată de acest gunoi?

— Fir-ar să fie, Sam. Chiar dacă în mediul artistic acest ziar nu se cumpără, povestea tot se va afla. O astfel de publicitate poate fi bună pentru cine ştie ce artist pop trăsnit, dar în niciun caz pentru o tradiţionalistă ca mine.

— Poate, dar nu uita că numele fiecărui mare artist

este legat de un scandal. În definitiv, n-ai comis o crimă. Într-o săptămână, te asigur că toată povestea se va stinge. În orice caz, Ransom nu s-a lăsat influenţat.

— Bine, m-ai convins.

Şi acesta era unul din motivele pentru care-l iubea: o făcea întotdeauna să se simtă de-o mie de ori mai bine şi-i reda încrederea în ea.

Plecând de la galeria lui Sam, o sună pe Rhoda pentru a fixa o întâlnire la prânz. Când aceasta apăru, pe faţa ei se vedea o oarecare tensiune.

— Ai citit „Ultimul cuvânt”, nu-i aşa? Tocmai voiai să tatonezi să vezi dacă sunt la curent.

Şi, pentru a o linişti complet Amy îi povesti tot ce se întâmplase în acea dimineaţă, întreruptă de zeci de ori de întrebările curioase ale Rhodei.

— Dar Ransom? Cum are urechile? Dar mâinile? E căsătorit?

— Rhoda, dacă nu te-aş iubi, nu te-aş putea suporta. Nu m-am uitat la urechile lui; are mâini mari şi puternice, sau cel puţin aşa cred. şi, în al treilea rând, nu-mi pasă dacă e însurat sau nu.

— Ştiam eu! Fac pariu că e Capricorn. Combinaţia dintre Capricorni şi Raci e nemaipomenită.

— Mai bine m-ai întreba ce onorariu mi s-a oferit.

Când auzi suma, Rhoda făcu ochii mari.

— Amy, sunt atât de fericită! Meriţi fiecare bănuţ. Ştii. am impresia că acel Ransom trebuie să fie un om deosebit… Mult prea inteligent pentru a se lăsa influenţat de acele prostii. Totuşi, cred că n-a contat numai măiestria ta.

— Mulţumesc. Cu alte cuvinte, sunt mai degrabă sex-simbol decât sculptoriţă bună.

— Ştii bine că n-am vrut să spun asta. Atât numai că nu-ţi dai seama cât eşti de frumoasă.

— Să nu mai discutăm despre asta, răspunse Amy stânjenită. De altfel, pentru cineva care este atât de preocupată de idile, cele patru întâlniri pe care le-ai avut

în ultimii cinci ani mi se par cam puţine.

— La mine e altceva. Eu am avut deja povestea mea de dragoste. De la moartea lui Jake, nimeni nu l-a putut înlocui. Eu am trecut de faza asta.

— Prostii! De ce nu te uiţi în oglindă? spuse Amy privindu-i tenul impecabil, ochii albaştri strălucitori, părul blond.

— Deocamdată discutăm despre tine. Întâlnirea de la ora şase sună interesant. Principalul este c-ai fost apreciată aşa cum trebuie. Să sperăm că totul va merge bine.

* * *

Toată după-amiaza, Amy încercă să se agaţe de această rază de speranţă, dar îşi dădea seama că încă nu se semnase contractul.

Când intră în holul impunătoarei clădiri Ransom Tower, imaginea sa reflectată în pereţii metalici lustruiţi ca nişte oglinzi o mulţumi: rochia neagră simplă, din mătase era frumoasă, dar nu sexy, exact aşa cum intenţionase, iar mapa din rafie cu marginile din piele îi dădea un aer profesionist.

Trecând pe lângă standul cu ziare, încă deschis, nu putu să nu observe că se vânduseră toate exemplarele din ziarul cu pricina.

Când coborî din lift, o femeie cu părul grizonant, extrem de rafinată, o aştepta.

— Sunt Esther Faber, secretara domnului Ransom. Dumnealui şi domnul Wales urmează să sosească imediat. Vă voi conduce în birou.

Acesta era o încăpere spaţioasă cu o puternică amprentă de tradiţie îndelung păstrată. Rămasă singură, Amy se simţi uşor stânjenită de modul atât de greşit în care-l judecase pe Ransom când îl bănuise că încerca s-o invite la o cină romantică. Iată: venea la întâlnire cu asociatul său şi secretara lui era o doamnă cât se poate de respectabilă. Totul îl recomanda ca pe o persoană serioasă, cu comportament profesionist. De-abia aştepta să înceapă

lucrul.

— Bună seara, spuse Ransom îndreptându-se spre ea şi zâmbind prietenos.

Era însoţit de un bărbat înalt cu păr roşcat, având un aer ce i se părea vag familiar şi, spre surprinderea şi plăcerea ei, de doi dobermani care veniră imediat la ea să fie mângâiaţi.

— Doamnă Hill, faceţi cunoştinţă cu asociatul meu, Rod Wales.

Amy întinse mâna cu căldură. Îi plăceau trăsăturile lui regulate şi ochii negri pătrunzători.

— Am văzut schiţele dumneavoastră, spuse Wales. Sunt minunate.

Amy îi remarcă accentul sudic, ar fi spus chiar bostonian, ceea ce aproape c-o descurajă. Se-ntrebă, dacă nu cumva lăsase să transpară ceva pe figura ei, observând expresia ciudată din privirea lui Ransom.

— Faceţi cunoştinţă şi cu ei, spuse acesta imediat: Ace şi Deuce! Vi se pare satisfăcător acordul? o întrebă el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Da, desigur.

— Aveţi mână liberă pentru orice, adăugă Ransom semnând repede contractul, ca şi cum ar fi fost nerăbdător.

— Sunt impresionată; sunt tratată regeşte.

— Vi se vor deconta sumele pentru cheltuielile pe care le veţi considera necesare. Şi acum, vă invităm să cinaţi împreună cu noi. V-am chemat aici la o oră nepotrivită şi am comandat ceva de la Cambria.

Parcă vorbea despre un fast food, nu despre acel restaurant rafinat de lux.

— Mulţumesc, îmi face plăcere.

Merseră într-o altă încăpere, mică de data aceasta, cu o ambianţă extrem de plăcută.

— Sper că nu vă deranjează prezenţa câinilor.

— Deloc. Şi eu am unul şi n-aş concepe să-l ţin închis undeva. Ce frumos! exclamă ea, văzând masa pe care erau aşezate porţelanuri fine şi argintărie masivă, sfeşnice din

cristal cu lumânări aprinse şi, la mijloc, un vas cu anemone.

— Căminul nostru atunci când suntem departe de casă, explică Wales. Nick şi cu mine petrecem mult timp aici.

— Bieţi burlaci. Doamnă Hill, presupun că sculptaţi de mult timp.

— Da, de la aproximativ paisprezece ani.

Amy le povesti despre pasiunea ei pentru artă şi se antrenă treptat într-o discuţie pasionantă cu Wales pe teme de sculptură, în timp ce Ransom asculta. Deodată, îşi dădu seama de cine îi amintea Wales: de Jeff. Acesta nu arăta nici pe departe atât de bine ca Jeff, dar avea acelaşi stil aristocratic, aceeaşi amprentă a şcolii Ivy League.

După ce-au băut cafeaua, merseră să vadă macheta.

— Aveţi tot ce vă trebuie în acel sertar, spuse Ransom arătând spre superba masă din stejar pe care aceasta era aşezată.

Amy găsi într-adevăr, un carnet, creioane, rigle, toate celelalte instrumente de care avea nevoie. Începu să măsoare şi să facă însemnări, uitând complet de prezenţa celor doi bărbaţi.

Abia când termină, îl văzu pe Wales aşezat comod pe canapea, mângâind câinii şi pe Ransom stând în picioare la mică distanţă în spatele ei.

— Eşti complet transportată când lucrezi. Tot aşa păţesc şi eu, spuse Ransom, cu o sclipire în ochii săi cenuşii pătrunzători.

Căldura cu care rostise aceste cuvinte crea o uşoară stare de tensiune. Amy conştientiză brusc parfumul pe care pielea şi hainele lui îl emanau: un amestec de prospeţime, de miros de lemn ars şi pin. Trupul său masiv emana virilitate prin toţi porii.

— Să vă arăt la ce m-am gândit… spuse Amy repede, surprinsă şi uşor stingherită de senzaţia ciudată pe care o încerca, trecând de la frison la valuri de căldură.

Ransom veni imediat lângă ea, aplecându-se asupra

machetei şi urmărindu-i mâna cu care gesticula.

— Perfect! Este exact ce trebuie. Vino să vezi, Rod.

— Îmi place, Nick.

— În cazul acesta, voi pleca imediat pentru că abia aştept să încep lucrul.

— Acum, sunteţi de-a noastră. Vă conduc acasă cu maşina. Oricum, băieţii vor o plimbare, insistă Nick când ea spuse că va lua un taxi.

— Situaţia se schimbă, atunci. Cum pot să mai refuz?

Capitolul 3

Totuşi, cât coborâră cu liftul, tăcerea dintre Amy şi Ransom deveni stânjenitoare, încărcată cum era de cuvinte nerostite. Întâlnirea aceea din Boston tensiona astfel de momente între ei, dar subiectul trebuia evitat neapărat.

Cei doi câini merseră drept spre un Mercedes lustruit şi, imediat ce Ransom deschise portiera, se instalară pe locul din faţă.

— Nu în seara asta, băieţi.

Vocea adâncă, blândă, a lui Ransom o impresionă.

— N-am mai văzut câini atât de bine dresaţi, comentă ea când aceştia renunţară imediat la locul vizat şi săriră pe bancheta din spate.

— Sistemul recompensei. Niciodată pedeapsă, doar recompensă.

Amy nu putu să nu-şi amintească de indiferenţa lui Jeff faţă de Bucluc şi simţi ceva foarte apropiat de afecţiune pentru Nick Ransom cu care începea să descopere că are unele afinităţi. Dar nici nu putea fi vorba despre vreo apropiere între ei – era absolut hotărâtă să nu mai înceapă nicio relaţie cu un bărbat mult timp de-acum înainte. Porniră şi ea continuă să tacă, observând că nu fusese întrebată de adresă, dar se gândi că poate o reţinuse din contract. Nu mai avea importanţă: se simţea complet relaxată, astfel încât, ajunşi în faţa casei, se adresă plină de căldură:

— Mulţumesc, domnule Ransom. Nu peste mult timp

voi veni cu miniaturile.

— Minunat.

Într-adevăr, Amy începu imediat să modeleze în lut primul grup statuar care urma să fie amplasat în centrul unui spaţiu verde – câţiva câini jucându-se.

În mintea ei stăruiau încăpăţânate evenimentele acelei zile: minunate, bulversate, creându-i o stare de nedumerire. Nedumerirea ei se referea la ciudatele sentimente pe care le încerca faţă de Nick Ransom. Era un bărbat fascinant şi complex, atât de complex încât nici nu ştia cum să reacţioneze la ceea ce el îi transmitea. Categoric, era un preşedinte de companie foarte puternic şi independent. O angajase fără să-i pese de situaţia ciudată în care o întâlnise prima oară.

Reversul acestei puteri era o blândeţe deosebită pe care o lăsa să transpară devotamentul lui faţă de animale. De asemenea, era înconjurat de mister. Amy se-ntreba dacă fusese vreodată căsătorit. Era destul de ciudat ca, la vârsta lui, să fie burlac. Pe de altă parte, însă, nimic din angajamentul şi stilul apartamentului din cadrul companiei nu trăda existenţa unei prezenţe feminine.

În plus, ceea ce complica situaţia şi mai mult, era modul în care reacţionase fizic, acut şi neaşteptat, în diferite momente când se aflase lângă ea.

În niciun caz n-avea nevoie de astfel de reacţii faţă de vreun bărbat. Chiar asta o şi surprinsese la ea, ştiindu-se sensibilă şi dispusă să vibreze numai la emoţii artistice, exceptând episodul cu Jeff.

Colindase muzeele din Chicago de când avea zece ani, pentru că acolo găsise frumuseţea de care era privată acasă. Tatăl ei era un ratat deprimat, care bea prea mult. Chiar copil fiind, îşi putea da seama ce viaţă ducea mama ei care arăta cu zece ani mai bătrână decât era. După moartea tatălui ei, situaţia lor financiară se înrăutăţise şi mai mult. Lucrase ilegal, minţind în ceea ce privea vârsta. Orele de arte frumoase din liceu deveniseră punctul culminant al vieţii ei.

Hotărâse să devină sculptoriţă. Sculptura îi dădea senzaţia de siguranţă de care avea atât de multă nevoie. Se dedicase muncii ei, strânsese cu greu câţiva bani pentru a-şi continua studiile, dar în mare măsură era autodidactă. Langella fusese permanent sprijinul ei, îndemnând-o să nu se dea bătută, împărţindu-şi atelierul cu ea când lucrările ei erau prea mari pentru a fi executate în apartamentul în care locuia împreună cu mama ei.

Da, munca fusese însăşi viaţa ei, ajutând-o să învingă orice greutăţi şi nu trebuia să uite acest lucru.

Brusc, Amy hotărî să schimbe schiţa pe care i-o arătase lui Wales şi Ransom. Grupul statuar va cuprinde patru câini: unul foarte asemănător cu Bucluc, un maidanez cu figură fericită şi doi dobermani. Cu degete îndemânatice şi instrumente delicate, începu să modeleze acele făpturi mai repede şi mai uşor ca niciodată, dând fiecărei linii o expresivitate şi o graţie desăvârşite. Mult mai târziu, când finisă şi detaliile, îşi dădu seama că miniatura nu era perfectă, dar închidea în ea o emoţie pe care n-o putea desluşi clar.

Când Nick Ransom se întoarse după ce o condusese pe Amy, Rod îl aştepta cu toate actele referitoare la afacerea pe care o avea de rezolvat la Boston pe birou.

— Grozav, spuse Nick. Să începem. A fost o zi plină.

— Am avut o zi bună. Simt o mare uşurare pentru faptul c-am rezolvat cu sculptura. Credeam că nu vom găsi niciodată ceva potrivit. Acum înţeleg de ce nu-ţi plăceau lucrările celorlalţi. Cred că aceasta e nemaipomenită. Sculptura ei are ceva profund uman. Cum ai dat de ea?

— Prin intermediul prietenului unui prieten.

Nick ştia că Rod era curios şi de obicei nu era evaziv şi nu se ascundea faţă de el. La rândul său, Rod continuă să-l studieze cu interes. Era într-adevăr curios în legătură cu Amy Hill, dar Nick era hotărât să nu-i spună nimic.

— Să vedem care e noua strategie, continuă Nick începând să examineze hârtiile cu atenţie. Caută, te rog, în sertarul de sus, îl rugă el pe Rod, maşinal.

Imediat îşi dădu seama că nu acolo era scrisoarea pe care o căuta, ci în sertarul de sus, dar era deja prea târziu.

— Ce naiba e asta, Nick? întrebă Rod uimit, scoţând din sertar ziarul „Ultimul cuvânt”, de fapt primul din cele cincizeci de exemplare care se aflau acolo. Amy Hill?! Nu pot să cred, spuse el uitându-se mai bine la titlu şi la fotografie. Părea atât de echilibrată… atât de inteligentă…

— Chiar aşa şi este.

— Şi totuşi, aceasta nu este cea mai bună dintre recomandări.

— Fii serios, Wales, doar n-ai de gând să te iei după un ziar de scandal ca acesta. Am cumpărat toate exemplarele de la chioşcul de aici tocmai fiindcă n-aş vrea ca vestea să se-ntindă în companie.

— Ştiu că astfel de ziare distorsionează totul, dar ceva adevărat tot a fost. Este clar c-a fugit din biserică. Ori, asta nu indică o prea mare stabilitate emoţională.

— În schimb, arată curaj şi inteligenţă. A fost suficient de deşteaptă pentru a-l părăsi pe acel individ. Câte femei ar fi făcut-o?

— Recunosc că nu prea multe, putred de bogat cum este şi pe deasupra şi frumos ca o stea de cinema, afurisitul! Jeff Windom… De fapt, e ca într-un film din anii treizeci – tu vrei să obţii proprietatea lui, iar fata în cauză lucrează pentru noi. Amice, adăugă Rod având o revelaţie bruscă, am impresia că nu numai sculptura ei te interesează.

M-a prins, se gândi Nick, cuprins de-un val de transpiraţie.

— Scuză-mă, Nick. Nu-i treaba mea. Pe mine nu mă interesează decât sculptura ei şi cred că va fi, într-adevăr, grozavă. E o femeie încântătoare. Nici nu se compară cu.

— Janet. De ce te-ai oprit? E adevărat.

— Nu ştiu ce-i cu mine, fac numai gafe în seara aceasta. Numai că, va fi o luptă grea pentru tine.

— Ce naiba vrei să spui? Nu cumva te interesează?

Nick remarcase cât de bine păruse să se simtă Amy

în compania lui Rod. Dar asta poate pentru că, prin educaţia şi mediul social din care provenea, îi reamintise de „frumosul Windom”.

— Deloc. Calmează-te, doar ştii că nu mă-ntâlnesc decât cu blonde. Am venit doar să spun că, pesemne, a trecut printr-o cumplită încercare, fiindcă, discutând cu ea, îţi dai seama că nu e genul de aventurieră. Asta înseamnă că s-ar putea să dureze mult până să se mai implice într-o relaţie sentimentală.

— Pot aştepta. Hai, pleacă acum, sunt obosit.

— Tu eşti şeful. La revedere, băieţi.

Rămas singur, Nick începu să măsoare cu paşi mari încăperea. îi plăcea totul la această femeie, de la ochii mari şi expresivi şi faţa minunată, până la trupul ei zvelt.

Amintirile acelei seri petrecute aproape de ea îl făcea să transpire. Îşi desfăcu nodul de la cravată, apoi se dezbrăcă în drum spre duş, lăsându-şi hainele, una câte una în urma lui.

Rămase mult timp sub jetul de apă liniştitor, gândindu-se la ea. De fiecare dată când o văzuse i se păruse tot mai atrăgătoare. Avea ceva deosebit – un farmec aproape desuet. Şi totuşi, era ambiţioasă, curajoasă, încăpăţânată. Îşi aminti cum intrase în biroul lui Chandler, mândră şi sigură pe sine, apoi atitudinea ei în timpul cinei, nerăbdarea de a începe să lucreze. Se vedea că e conştientă de propria sa valoare.

Era talentată şi independentă, adică exact opusul lui Janet, până şi în modul cum se purta cu dobermanii lui.

Parcă el şi cu ea erau făcuţi unul pentru celălalt. În drum spre dormitor, Nick se gândi la acest clişeu. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că poate să simtă aşa ceva pentru o femeie pe care o cunoştea de mai puţin de-o săptămână. Şi totuşi, aşa era.

Pe de altă parte, Rod avea dreptate: avea să fie o luptă grea pentru el. Va trece destul timp până va fi pregătită să se angajeze într-o nouă relaţie şi, de fapt, ce-i oferea el în comparaţie cu bărbatul din Boston care, chiar

dacă era un ticălos, avea un chip, o educaţie şi un arbore genealogic cu care era greu de concurat?

Nick îşi aprinse o ţigară, îngândurat. Îşi aminti din nou cât de bine se simţise Amy în compania lui Rod. Dacă-i plăceau bărbaţii de tipul lui Windom şi Rod, atunci el ce şanse avea?

Se întinse pe pat, gândindu-se din nou la problema acelui teren din Boston. Acum înţelegea de ce ultima întâlnire fusese amânată pe motivul unei probleme de familie. Negocierea cu Windomii mergea greu, dar nu se dădea bătut. Va obţine până la urmă terenul acela, remediind astfel nedreptatea făcută familiei lui cu mult timp în urmă.

Acum, Windomii aveau două lucruri pe care le dorea şi el: terenul şi angajamentul lui Amy faţă de fiul şi moştenitorul lor.

Va trebui să aibă multă răbdare, dar asta era ceva ce Nick avea din belşug.

Cel puţin, avea un atu: Amy lucra acum pentru el. Avea să profite din plin de această fericire.

Capitolul 4

Când sună telefonul sâmbătă după-amiază, prima reacţie a lui Amy a fost spaima că s-ar putea să fie căutată de vreun reporter.

— Doamna Hill? Nick Ransom la telefon.

Răsuflă uşurată, era aşadar, în interes de serviciu.

— Nu e un moment prea potrivit pentru a telefona, continuă Nick. Ştiu că machetele vor fi trimise luni, dar trebuie să plec în acest sfârşit de săptămână şi aş dori foarte mult să le văd înainte. Aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa să trec pe la dumneavoastră chiar astăzi, în jurul orei cinci.

— Desigur, vă aştept.

Amy închise telefonul, deopotrivă iritată şi mirată. Nu cunoscuse pe nimeni cu o familie atât de importantă ca a lui Ransom şi care să fie atât de interesat de un proiect

reprezentând pesemne doar o fracţiune din domeniul de activitate al companiei.

În acelaşi timp, era bucuroasă că astfel, trebuia să se monteze să facă ordine în mansarda ei, răvăşită ca de obicei, atunci când lucra fără întrerupere noapte şi zi, ceea ce o va face să treacă mai uşor peste acest prim sfârşit de săptămână în care era singură.

La ora cinci fix când soneria sună, reuşise să termine tot ce avea de făcut. Îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii, îi deschise, total surprinsă de cât de schimbat părea în haine sport: arăta mult mai tânăr, iar părul negru şi ochii cenuşii pătrunzători ieşeau şi mai mult în evidenţă. Totodată, era prima oară când îi vedea braţele bronzate şi musculoase. Aproape că virilitatea pe care o degaja atât de pregnant prin fiecare trăsătură, o făcea să se simtă uşor stânjenită.

— Aţi fost foarte amabilă că m-aţi lăsat să vin. Ei bine, tu trebuie să fii Bucluc!

„Ciudat”, se gândi Amy. Nu-şi amintea să fi menţionat numele căţelului faţă de el.

— Aduc imediat cafea de la gheaţă. E cald afară.

— N-aş vrea să vă reţin.

— Deloc.

— Este absolut senzaţional, spuse el când Amy reveni cu cafeaua. Aţi conceput acest aranjament dumneavoastră înşivă.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, pe un ton în care se împleteau admiraţia şi dorinţa, ceea ce era destul de neobişnuit pentru cineva cu posibilităţile sale.

— Da, într-adevăr.

Chiar era mândră de modul în care împărţise spaţiul cu atât de multă fantezie, de naturile statice pe care le crease din perne, decoraţiuni şi accesorii într-o armonie de forme şi culori.

— Nu vreau să abuzez de amabilitatea şi răbdarea dumneavoastră. Arăta-ţi machetele şi plec imediat.

Zâmbetul lui era însă atât de fermecător, încât când

protestă, Amy n-o făcu numai din politeţe.

Îl conduse totuşi în atelier şi, privind lucrările împreună cu el, le evaluă dintr-o nouă perspectivă: grupul format din cei patru câini care se jucau, fetiţa cu mingea, o pereche de tineri căsătoriţi stând pe o bancă, înlănţuiţi în magia poveştii lor de dragoste, toate purtau amprenta dorurilor ei cele mai adânci.

— Sunt atât de vii, şopti Ransom. La dimensiunea la care sunt proiectate, vor fi pur şi simplu copleşitoare. Ştiţi. nu mă pricep deloc la astfel de lucruri, dar un lucru este cert: există ceva în aceste lucrări care se adresează direct inimilor oamenilor – oamenilor de tipul celor din care provin şi eu.

Aşadar, asta era, se gândi Amy. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Şi ea şi Ransom porniseră în viaţă cam din acelaşi punct de origine.

— Nici nu vă închipuiţi ce multă plăcere îmi face să aud aceasta. Înseamnă c-am reuşit ceea ce mi-am dorit întotdeauna – să realizez ceva deopotrivă frumos şi realist, adică artă care coboară de pe piedestal şi ajunge direct la oameni. Şi eu provin din oameni simpli, de rând.

— În niciun caz nu pari a fi o persoană comună, replică el privind-o admirativ.

Amy se simţi cuprinsă de-un val de căldură şi păşi înapoi, agitată. Random păru să profite de retragerea ei.

— Uite că iar am făcut-o! continuă el.

— Ce anume?

— Am dat buzna în jurul orei cinei. Îmi permiteţi să mă revanşez invitându-vă la masă?

Amy ezită puţin, apoi brusc, acceptă cu plăcere.

— Ce-aţi spune să mergem la locuinţa mea de vară? Putem lua şi căţelul.

Când se întoarse cu geanta şi cu lesa, surprinse o expresie ciudată în privirea lui. O studia cu un licăr de amuzament şi cu vădită plăcere şi, după ce termină de prins lesa, murmură: „drăguţă”. Pentru o clipă, Amy se gândi că darul trebuie să fi fost de la el, dar cum ar fi putut

şti de Bucluc?

Au luat-o pe şoseaua care trecea pe lângă o serie de porturi cu iahturi şi apoi pe lângă Coasta de Aur cu apartamente de lux.

— Nu prea sunt genul de om căruia îi place viaţa la ţară, spuse Ransom prietenos. M-am născut la oraş şi am trăit toată viaţa în oraş. Mă înăbuş de prea mult ozon.

— Şi eu, râse ea. Nu pot respira în aer curat.

Categoric, Ransom iubea oraşul tot atât de mult ca şi ea. Involuntar, îşi aminti de dispreţul lui Jeff faţă de Chicago, pe care-l considera ca pe un fel de Vest Sălbatic.

Părăsiseră şoseaua principală şi se îndreptau spre o zonă cu pădure deasă. Drumul ducea spre o casă mare din lemn.

— Am rămas cu obsesia spaţiilor largi, explică el, ghicindu-i parcă gândul. Am crescut într-o casă mică.

— Ştiu foarte bine cum e. Aproape c-am dat-o afară din casă pe mama cu sculpturile mele. Locuinţa aceasta e minunată.

— Îmi pare bine că vă place.

Ransom îi deschise portiera şi Amy coborî, lăsându-l liber pe Bucluc. De undeva din spatele casei, dobermanii veniră în fugă să-l cunoască.

— Kim! strigă Ransom imediat ce intră în casă. Ţi-i prezint pe doamna Hill şi pe Bucluc, se adresă el tânărului coreean cu zâmbet plăcut. Ai putea să ne dai ceva de mâncare?

Kim încuviinţă şi dispăru.

Amy privi livingul auster; un singur tablou era agăţat deasupra căminului gol – o scenă dintr-un port. Draperiile în dungi dădeau impresia de masivitate, în ton cu mobilierul de culoarea pământului. Nu erau decât puţine ornamente, în schimb, un set superb de aparatură electronică de înaltă fidelitate şi totul dădea senzaţia de atmosferă plăcută şi de confort.

— Era absolut goală până când Kim a preluat-o.

Parcă la comandă, Kim intră cu un vas de ceramică

plin cu flori sălbatice, pe care-l aşeză în centrul unei mese rotunde din stejar.

— Îmi place de el, spuse Amy simplu.

— Este cel mai bun. E refugiat, dar, în acelaşi timp, student şi, după cum mi se spune, un foarte talentat pictor. Am noroc că vara îi place să stea aici.

Amy se gândi la neobişnuita lui relaţie cu angajaţii.

Kim nu era doar un angajat oarecare, aşa cum nu era nici Esther Faber, nici Rod Wales. Această idee îi plăcea mult. De fapt, era ceea ce-i plăcea mult la acest bărbat care-i răsturna toate ideile preconcepute despre magnaţii încrezuţi şi insensibili. În acelaşi timp, intuia la el un sentiment de dor, de singurătate, de ideal neatins. Îşi dădu brusc seama că, preocupată de scenariul pe care şi-l imagina, păstrase o tăcere penibilă. Pentru a o umple, spuse repede primul lucru care-i veni în minte, parcă agăţându-se de această remarcă:

— Ce pictură minunată! continuând, înainte de a-şi da bine seama ce spune: este Portul Boston!

Pentru o clipă, Ransom rămase cu paharul în mână, într-un gest îngheţat. Apoi, observând cât de stânjenită era, explică pe un ton indiferent:

— De fapt, de acolo provin.

Amy îl privi drept în ochi. Hotărî că era timpul să înceteze cu acel joc în legătură cu subiectul tabu pe care-l evitau cu atât de multă grijă încă de la angajarea ei.

— Apropo, doresc să vă mulţumesc pentru… discreţia dumneavoastră în cazul Boston, domnule Ransom.

— Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi, răspunse el uşurat, cu un zâmbet larg. Eu vreau să vă felicit pentru cum v-aţi comportat.

— Recunosc că mi-a îngheţat sângele în vene când aţi apărut la interviu.

— Ştiu. Ar fi trebuit să vă pregătesc cumva, dar eram atât de dornic să vă văd. adică să văd lucrările dumneavoastră, încât am venit neinvitat.

— Aţi procedat cu mult tact, domnule Ransom, fapt

pe care-l apreciez foarte mult.

— Sper să nu vă supăraţi dacă vă rog ceva. Nu e ceva foarte important, dar m-aş simţi mult mai în largul meu dac-am renunţa la adresarea aceasta formală cu „domnule” şi „doamnă”. „Nick” îmi convine mult mai mult.

— Şi mie „Amy”.

Ochii i se luminară când obţinu această concesie din partea ei.

La rândul său, Amy simţi din nou că sufletul îi vibrează plin de căldură, faţă de acest bărbat. Era neobişnuit de calmă şi relaxată şi atmosfera deveni extrem de plăcută. Dobermanii veniră şi ei să se întindă pe covoraşul dintre Amy şi Nick, iar Bucluc sforăia deja de câtva timp.

— Ştii, mi-a plăcut căţelul maidanez din grupul tău statuar. De fapt, ăsta este genul meu de câine. Am dobermanii dintr-o întâmplare – erau într-o situaţie disperată şi i-am salvat. Dar, acolo unde am crescut eu, astfel de câini nu se vedeau decât în filme.

— Exact aşa am păţit şi eu cu Bucluc – l-am găsit într-un adăpost pentru câini.

Kim le servi masa, apoi dispăru.

— De obicei, nu sunt tratat aşa, dar este prima oară când avem oaspete o doamnă.

Nu era uşor de replicat la o astfel de remarcă, aşa că Amy nu comentă nimic. Dacă era adevărat ce spusese el, înseamnă că i se dăduse o atenţie cu totul deosebită. Din nou, o miră francheţea acestui bărbat, mai potrivită poate cu un tânăr neexperimentat. Categoric, nu era obişnuit cu femeile, spre deosebire de Jeff, care probabil că spunea toate acele lucruri minunate nu numai ei, ci şi multor altora.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă.

„Nu-mi face asta”, se rugă Amy în gând. Se simţea atât de bine, atât de relaxată împreună cu el. Ar fi fost bucuroasă ca între ei să existe o relaţie de prietenie, dar ceva îi spunea că el dorea mai mult. Nu putea rămâne

indiferentă la magnetismul lui, dar încă nu era pregătită pentru o astfel de relaţie şi nici măcar nu era sigură că va mai fi vreodată.

— Aşadar, acum începe partea grea, spuse el brusc. Mă refer la lucru.

Era uimitor cum intuia că trebuie să schimbe subiectul de fiecare dată când simţea că situaţia devine delicată pentru ea.

— Da; lucrurile sunt cu totul altfel când trebuie să transpui în câţiva metri ceea ce-ai lucrat la dimensiuni de centimetri.

— Înţeleg, deşi eu întotdeauna m-am raportat numai la dimensiuni mari.

— Să înţeleg c-ai lucrat în construcţii?

— Chiar aşa.

— Toate clădirile Ransom… E vorba de muncă serioasă aici. Nu este ceva care să se facă bătând din palme.

— Categoric. Dar ştii, toate acele clădiri puse cap la cap fac mai puţin decât oricare din machetele tale de statui. Te invidiez!

— Nu trebuie. Gândeşte-te la toţi oamenii care au un loc decent în care să locuiască datorită acestor proiecte de construcţii. În plus, proiectele tale sunt cele mai bune şi mai frumoase din ţară, Nick.

— Trebuie să fie, spuse el pe un ton sobru. Ele reprezintă. angajamentul meu special. Când eram copil, familia mea a fost dată afară din casă; eram şase persoane.

— Dumnezeule, ce groaznic.

— N-am putut uita niciodată. Este ceva ce. alţi oameni n-ar putea înţelege pe deplin.

— Ba da, eu înţeleg! Eram doar un copil, dar îmi amintesc că mama era întotdeauna îngrijorată din cauza chiriei. Poate de aceea mansarda mea înseamnă atât de mult pentru mine.

— Înţelegi multe lucruri.

Brusc, Amy începu să se întrebe dacă nu cumva totul

era doar o strategie de seducţie în care totul fusese gândit până în cele mai mici amănunte. Sau poate că asocierea cu Jeff o făcuse să devină cinică. Era sigur că un om ca Nick Ransom, cu un spirit atât de pătrunzător şi hotărât să obţină ceea ce vrea, ştia cum să procedeze şi cum să atingă o coardă sensibilă.

Această idee o întristă şi adumbri puţin întâlnirea lor.

— Vai, ce târziu s-a făcut! spuse ea deodată, uitându-se la ceas.

— Da, incredibil!

— Trebuie să plec. Mâine am de lucru şi tu trebuie să pleci din oraş.

— Abia târziu, după-amiază.

— Văd că niciunul din noi nu are un program mai omenos, spuse ea zâmbind, pentru a însenina atmosfera devenită brusc tensionată. Mă duc să felicit maestrul bucătar.

Se îndreptă spre bucătărie, gândindu-se la cât de mult îi plăcea această casă şi Nick Ransom. Numai că nu-şi putea permite să-i placă prea mult de el, să se implice într-un nou dezastru emoţional.

— Sper să reveniţi, îi răspunse Kim flatat de atenţia pe care i-o dăduse ca pictor.

Zâmbi şi ea, dar nu promise nimic. Poate că era mai bine să nu mai revină. Ciudat cum această decizie o deprimă.

* * *

Nick o privi pe Amy intrând în locuinţa ei, apoi plecă, dar gândurile lui stăruiau în continuare asupra ei. Era clar, se simţise bine în cabana lui. Şi-i plăcuse cum îl tratase pe Kim – ca pe un coleg artist, nu ca pe un servitor, aşa cum fără îndoială ar fi procedat Janet. Îşi amintea, de asemenea, cât de frumoşi îi erau ochii şi părul în lumina blândă a lumânărilor. Şi totuşi, ochii aceia păstrau încă o umbră de neîncredere, categoric, în urma recentei răni nevindecate. Sau poate că nu-l plăcuse deloc ca bărbat. Nu era o ipoteză prea îmbucurătoare, dar nu era exclus să fie

corectă. Era foarte posibil să nu fi fost pentru ea decât patronul – cineva cu care avea foarte puţin în comun şi care în niciun caz n-avea cum să concureze cu acel Windom.

Un lucru era însă cert. Pe Amy n-o interesau banii, altminteri n-ar fi fugit de la Windom. Or, banii erau lucrul cel mai bun pe care-l va putea oferi – Janet îi spusese aceasta de atâtea ori, încât începuse şi el s-o creadă.

Când ajunse acasă, apartamentul i se păru ca un mausoleu! Telefonul tocmai suna.

— Nick, sunt eu, Rod.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au cam scăzut acţiunile.

„Povestea e general valabilă”, se gândi Nick. Era convins că nu trebuie să precipite lucrurile, să păstreze distanţa faţă de Amy, dacă voia să n-o sperie definitiv.

— Vin la tine mâine după-amiază. Trebuie să găsim o soluţie.

Nick închise telefonul şi, fără să vrea, râse. Cel puţin, Rod făcuse din el un om cinstit: acum, într-adevăr pleca din oraş. O minţise pe Amy pentru că nu găsise un alt pretext pentru a o vedea. Ştia, însă, că nu va ajunge nicăieri minţind-o şi că Amy era genul de om onest şi loial.

Cât despre Windomi, la naiba cu ei! Trebuia să-i convingă. Acum era mai motivat ca niciodată. îl făcuseră să aştepte mai mult decât oricine altcineva în întreaga lui carieră şi, pe deasupra, fiul lor îi făcuse mizerii lui Amy. Probabil că era un ticălos, altfel ea n-ar fi plecat. Apoi, în minte îi încolţi un alt gând: poate că familia îi făcuse mizerii lui Amy şi cu ei nu se putea împăca aceasta, nu cu Jeff. Nick simţi din nou în inimă cuţitul geloziei.

Apoi, îşi aminti de modificarea pe care Amy o făcuse grupului statuar de câini, ca şi cum dobermanii lui şi câinele ei ar fi alcătuit o familie.

Deveni din nou optimist. Aştepta de treizeci şi nouă de ani pe cineva ca Amy. Aştepta de mult şi pământul luat de familia Windom. Avea să dobândească, în cele din urmă

ce-şi dorea şi ceea ce i se cuvenea.

Această hotărâre îl calmă. Acum, se putea concentra numai asupra pasului următor pe care trebuia să-l facă în planul de abordare a familiei Windom – cei ce-i aruncaseră familia în stradă cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Capitolul 5

— Este perfect! îi spuse Amy lui George, modelatorul.

Mulajul fusese făcut din cel mai fin material, care să permită redarea exactă a expresiei figurii reprezentate, până în cele mai mici detalii. Fetiţa exuberantă lucrată în lut era aşa cum Amy şi-ar fi dorit ea însăşi să fie în copilărie.

Urma să se facă modelajul în ceară, apoi să se toarne metalul. Era o adevărată plăcere să vezi transformările pe care le suferea o lucrare trecând dintr-un material în altul, iar Amy se simţea în elementul ei.

— Acum, cui trebuie să mă adresez pentru patină?

— Lui Harold Landan, doamnă Hill. Vă conduc la el.

Tocmai ieşeau pe hol, când Amy îl văzu pe

Langella.

— Unde e corpul delict? întrebă el după ce se îmbrăţişară.

— Chiar aici, în spatele nostru.

Langella examină figurina din toate unghiurile, în timp ce Amy aştepta cu răsuflarea tăiată.

— Da. Categoric, veni în cele din urmă încuviinţarea supremă.

Ochii lui Amy se umplură de lacrimi de fericire; era ca şi cum lucrarea ei purta de-acum pecetea unui certificat de garanţie din partea celei mai înalte instanţe.

— Numai că arăţi complet epuizată. Vino să bem o cafea. Să-ţi spun ceva, continuă el după ce se aşezară în salonul artiştilor plastici. În această lucrare şi în cea înfăţişând câinii jucându-se este ceva ce lipseşte tuturor celor de până acum – ceva calitativ esenţial ce le ridică pe o treaptă artistică superioară. Sper să nu ţi se pară o

cruzime din partea mea, dar eşecul din Boston ţi-a dat un nou impuls creator. Dar se vede pe tine c-ai lucrat de parc-ai fi fost posedată. Ar fi cazul să faci o pauză înainte de a începe următoarea lucrare.

— Am lucrat fără întrerupere, recunosc. Mi-a fost imposibil să-mi las o clipă de răgaz între cele două lucrări.

În febra creaţiei, muncise până la epuizare. Nu se mai gândise deloc nici la Jeff, nici la recrudescenţa posibilă a acestei oribile publicităţii ce i se făcuse. Absorbind-o complet, această muncă o ajutase să-şi încheie un capitol din viaţă, ce se dovedise dezastruos, şi să înceapă unul nou. Era pentru ea ca

O eliberare. Se simţea eliberată chiar şi de Nick Ransom. Nu mai auzise de el de câteva săptămâni şi, dacă la început simţise o uşoară durere, acum considera că era mult mai bine aşa, că uşa spre un drum ce i-ar fi adus numai necazuri, se închisese. Sensibilitatea ei se concentrase asupra celor două statui.

— Promit să fac o pauză; o săptămână, poate, spuse ea în cele din urmă, dându-şi seama că Langella aştepta răspunsul ei.

După ce se despărţi de el, reduse săptămâna de odihnă promisă la două zile şi, în seara următoare, ştia deja că ziua aceea îi fusese de-ajuns. Imaginea celor doi îndrăgostiţi pe care urma să-i întruchipeze nu-i dădea linişte. Asistenţii ei construiseră deja armătura.

I se trimisese deja una din băncile care aveau să fie amplasate în cadrul complexului de locuinţe şi hotărâse să sculpteze cei doi îndrăgostiţi astfel încât să poată fi instalaţi pe o copie identică, turnată în beton, a băncilor reale de acolo.

Începu, plină de entuziasm, să sculpteze trupurile celor doi tineri, modelând cu expresivitate înclinarea capetelor. Avea să lase chipurile la urmă.

Îi concepuse într-o îmbrăţişare tandră, fără nimic strident sau ostentativ în exprimarea sentimentelor lor, sugerând însă minunea de a se descoperi unul pe celălalt

şi forţa legăturii lor indestructibile.

Pentru o clipă, Amy intră în panică. De unde ştia ea ce înseamnă minunea dragostei, când singura ei dragoste se dovedise o simplă amăgire? Ar fi trebuit să aleagă orice alt subiect, pentru că era foarte posibil ca această statuie să nu fie altceva decât o reflectare a propriului ei eşec.

Cu câinii şi cu fetiţa fusese mult mai uşor. cunoştea psihologia câinilor şi-i iubea mai mult decât aproape orice pe lume; de asemenea, cunoştea foarte bine speranţele puternice şi timide ale copiilor, pentru că ea însăşi se mai simţea copil încă şi nu se maturizase complet.

Această temere o deprimase atât de mult, încât aproape o jumătate de zi se simţise aproape paralizată. Numai tenacitatea o făcuse să continue, chiar dacă lucrul înainta cu greu şi încet.

Era foarte nesigură în legătură cu chipul femeii, de aceea hotărî să amâne puţin modelarea trăsăturilor acesteia şi să înceapă cu bărbatul.

Descoperi că-i venea la fel de greu. Decise să-l redea mai matur. Cum acţiona întotdeauna din instinct şi nu era o fire analitică, nu se-ntrebă de ce.

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile, făcând-o să tresară. Înainte de a ridica receptorul, aruncă o privire în treacăt în oglindă: ochii, adumbriţi de cearcăne adânci, păreau imenşi, era trasă la faţă şi îşi dădu seama că slăbise. Răspunse cu atenţia oarecum distrasă, pe un ton destul de neospitalier.

— Amy?

Vocea lui Nick Ransom, pe care o auzea după atât de mult timp, avu un efect uluitor asupra ei. Simţi o plăcere neaşteptată, un freamăt de bucurie care o luă prin surprindere.

— Amy? Sunt Nick.

— Ştiu. Ce mai faci?

— Din fericire, m-am întors unde mi-e locul. N-am mai discutat de mult. Nu vreau să te deranjez. Ştiu cât de mult ai muncit. Trebuia neapărat să-ţi spun c-am văzut

statuile. Sunt frumoase. Absolut frumoase.

Urechea fină a lui Amy înregistră tremurul uşor al vocii lui.

— Mulţumesc. Chiar aveam nevoie de o încurajare, astăzi. A treia statuie îmi ridică unele probleme.

— Îmi pare rău. Poate că ai nevoie de un moment de relaxare. Crezi că un concert, urmat de o cină undeva te-ar ajuta puţin?

— Nu, nu puţin, ei. foarte mult.

— Mă bucur. Minunat. Nu ne vom formaliza. Vin să te iau la şase.

Amy îşi dădu seama cu surprindere cât de mult aştepta să-l vadă. Recunoştea că-i lipsise prezenţa lui puternică, liniştitoare, compania lui plăcută. Era un bărbat inteligent şi atrăgător şi-i făcea plăcere să fie alături de el, după cum şi lui îi făcea plăcere să fie alături de ea; atât şi nimic mai mult.

Se îmbrăcă într-o rochie portocalie şi-şi aranjă părul astfel încât să-i estompeze obrajii traşi. Verifica barul, niciodată prea bine asortat, dar descoperi, din fericire, puţin whisky rămas de la o petrecere şi-şi aminti că asta era ceea ce Nick băuse acasă la el.

Când îi deschise uşa, zâmbetul lui larg şi căldura ochilor îi dădură din nou senzaţia că se cunosc de ani de zile.

— Ţi-am adus aceasta din Japonia, spuse el, întinzând spre ea un pachet dreptunghiular ambalat în hârtie pe care erau imprimate dragoni aurii, asortaţi cu panglica.

— Ce amabil! Ia loc, te rog! Pot să-ţi ofer un whisky?

Nick rămase în picioare, studiind-o cu o plăcere nemăsurată.

— Ai o memorie grozavă, pe lângă toate celelalte calităţi. Mulţumesc, beau cu plăcere un pahar.

— Aşadar, ai fost în Japonia.

— Da. De asemenea, în Boston, New York, Oregon, California. Şi mă bucur teribil că m-am întors. Sigur, sunt multe lucruri frumoase în Japonia.

— Îmi dai voie să desfac pachetul? Ah, minunat! se entuziasm Amy văzând albumul cu sculpturi japoneze în gheaţă. Crede-mă, este unul din subiectele mele preferate. Să tranasformi un viscol în ceva atât de frumos. Uite, îi arătă ea o fotografie, asupra căreia zăbovi mai mult în timp ce răsfoia albumul, fiinţele acestea mitice, uriaşe, de un alb pur.

— Într-adevăr, uimitor, încuviinţă Nick, uitându-se la ea, nu la fotografie. Mă refer la această idee a ta. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru pe când priveam, într-o iarnă grea, cum se realiza o astfel de sculptură.

„Uimitor”, se gândi ea, cât de mult ni se aseamănă ideile.

În mod iraţional, Amy se intimidă şi deveni din nou conştientă de prezenţa puternică, profund masculină, a lui Nick.

— Mulţumesc încă o dată. Este absolut superb, spuse ea repede, ca să umple momentul stingher de tăcere ce se instalase între ei.

— Mă bucur că-ţi place. Dar, să lăsăm călătoriile mele şi spune-mi, mai bine, ce-ai făcut tu. Pesemne c-ai muncit non-stop. Nu te-am angajat ca să te omori.

— Aşa păţesc întotdeauna. Mă rog, aproape întotdeauna. Mă implic mult şi trebuie să recunosc că acest proiect este ceva deosebit.

— Categoric, este.

Rămaseră câteva clipe privindu-se în ochi. Amy îşi mută prima privirea, apoi şi Nick păru să se trezească parcă dintr-un vis.

— Ce-ai spune dacă ne-am îndopa cu mâncare italienească? îţi place?

— O ador.

— Atunci, să mergem.

Restaurantul, foarte scump, cu atmosferă plăcută şi intimă „sugera prin decorul său, un sat italian, în acordurile canţonetelor interpretate de tenori acompaniaţi de mandoline.

Nick glumi cu unul din tenori care se dovedi a fi un evreu din cartierul Bronx şi care-i dădu replica imediat în limba idiş.

— Nu-ţi traduc ce-a spus? râse Nick.

Amy era pur şi simplu fermecată de cât de apropiat era Nick faţă de oameni, spre deosebire de Jeff, care era atât de arogant şi distant.

— Am înţeles deja.

— Eşti foarte ageră.

— Acolo unde am crescut eu, trebuia să fii.

— Şi în cazul meu, la fel. Am învăţat să fug înainte de a învăţa să mă bat.

Era atât de deschis, încât simţea şi ea nevoia să-i răspundă cu aceeaşi sinceritate.

„Provine din acelaşi mediu ca şi mine. Este exact genul meu de om”, se gândi Amy, ascultându-l povestindu-i o întâmplare nostimă de pe vremea adolescenţei lui petrecute în Boston. Dar, dincolo de umorul lui, lui Amy nu-i scăpă o nuanţă de tristeţe. „Trecutul lui Nick Ransom era cât se poate de prezent în fiinţa lui”. Dincolo de această descoperire, Amy îi conştientiză şi magnetismul privirii seducătoare.

După cină, merseră la un concert de muzică pop. Prezenţa lui masivă atât de aproape de ea îi dădea o senzaţie de siguranţă. Din nou îşi aminti de Jeff, cât de mult dispreţuia acest gen de muzică şi cum îşi bătea joc de toţi preferaţii ei. Fără să-şi dea seama, scoase un oftat de exasperare.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Nick în şoaptă.

Amy scutură din cap, zâmbind.

Când ieşiră să fumeze, în pauză, Nick reluă subiectul pe un ton jovial.

— Amintiri?

Era prima oară când îi punea o întrebare oarecum indiscretă, ceea ce o surprinse. O surprinse însă şi mai mult propria ei reacţie – n-o deranja deloc.

— Doar amintiri neplăcute. Ca o durere de măsea.

— Atunci, trebuia dată afară măseaua.

— Cred că asta s-a şi întâmplat.

Chiar aşa era. Măseaua fusese extrasă şi locul se vindecase mai repede decât şi-ar fi imaginat, şi asta datorită lui Nick Ransom.

Categoric, nu era ca Jeff. Se îndrăgostise nebuneşte de Jeff Windom în clipa în care-l văzuse. I-au trebuit aproape trei luni să se îndrăgostească de Nick. Şi, pe deasupra, făcuse prostia să considere că tot ce simţea pentru el n-avea nicio legătură cu iubirea.

Era atât de uluită de această descoperire, încât rămase privind lung în ochii lui Nick. Înţelegând exact ce vrea să spună, o privi şi el mut de uimire.

O luă de braţ şi o conduse înapoi la locurile lor. Când luminile se stinseră, degetele lui se încleştară în jurul mâinii ei, dându-i lui Amy senzaţia că e condusă într-o casă caldă, la adăpost de orice rău. îi simţi respiraţia accelerată şi, ca la un semn, se ridicară amândoi deodată şi părăsiră sala.

Urcară în maşină şi Nick, încă nesigur, se întoarse încet spre ea. Abia după ce primi o nouă confirmare de pe chipul ei radios, se aplecă şi o sărută. Sărutul lui, deopotrivă răspuns şi declaraţie, luă de pe buzele ei fiecare cuvânt nerostit din adâncul sufletului.

— Dacă ai şti cât de mult am aşteptat să te ating. Încă nu pot să cred.

— Nici eu.

— Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut, la volanul maşinii, pe autostradă.

— Du-mă acasă, reuşi Amy să spună cu voce tremurată, copleşită de tandreţe, impresionată de hotărârea şi răbdarea lui.

Când intrară în apartamentul lui Amy, Bucluc dormea pe un fotoliu; dădu din coadă, deschise un ochi şi adormi din nou.

— Acesta a fost cel mai mare compliment. Se comportă ca şi cum aş fi de-al casei.

— Chiar eşti.

Răspunsul ei îi umplu ochii cu şi mai multă strălucire. O luă în braţe şi-o sărută cu o patimă frizând aproape disperarea.

Deodată, Amy deveni încordată. Lucrurile se precipitaseră, bulversând-o.

— Vorbeşte-mi, spuse el blând.

Răbdarea şi puterea lui de înţelegere o impresionau.

— Sunt atâtea de spus, continuă el după ce se aşezară unul lângă celălalt, pe canapea. De nenumărate ori am simţit nevoia să vorbesc, dar mi-a fost teamă. Întotdeauna n sfârşeam prin a nu mai spune nimic sau prin a spune o banalitate.

Amy se aplecă şi-i sărută degetele care le strângeau pe ale ei, făcându-l să se înfioare.

— Cum stau şi îţi vorbesc aşa, şopti el, este ca şi cum am face dragoste.

— Chiar aşa şi este.

O strânse mai tare în braţe şi abia după câteva minute vorbi din nou:

— Sunt câteva mistere pe care trebuie să le lămurim.

Astfel, îi povesti cum a aflat numele căţelului, îi mărturisi că el îi trimisese lesa şi că se interesase de ea şi de sculpturile ei.

— Imaginează-ţi ce-am simţit când am văzut de ce eşti în stare. Se adăugase o nouă dimensiune. Am ştiut că eşti nu numai femeia, ci şi artistul pe care-l căutam. Apoi, la fiecare întâlnire, îmi era grozav de teamă să nu te sperii şi să te pierd.

— Acum nu mai ai de ce să te temi.

— Vreau să fii sigură. La fel de sigură ca şi mine. Nu vreau numai o noapte împreună, ci mult mai mult.

— Ştiu. Sunt absolut sigură.

Capitolul 6

Ţinând-o strâns la piept şi sărutând-o, Nick avea senzaţia ameţitoare de rostogolire în apele unei cascade.

În sfârşit, acum se lăsa dus în voia curenţilor, în loc de a merge împotriva lor, aşa cum făcuse toată viaţa. Nu mai simţise aşa ceva niciodată înainte, cu nicio altă femeie. Îşi simţea fiecare muşchi viu, răscolit de senzaţii, dar în acelaşi timp puternic şi stăpân pe sine. Toate clădirile, banii, succesele şi afacerile lui nu însemnau nimic în comparaţie cu frumuseţea pe care degetele lui fermecătoare o descopereau în mângâieri.

Nick o privi în ochi – acei ochi mari căprui, ca de căprioară şi văzu în ei confirmarea faptului că şi ea simte la fel.

Încet, tandru, încercând să dea acestui moment – cel mai important din viaţa sa – perfecţiunea absolută Nick o conduse spre dormitor; păşeau amândoi înlănţuiţi de aceeaşi pasiune, ca pentru a săvârşi un ritual sacru, tânjind de a da unul celuilalt ceea ce nu mai dăruiseră niciodată înainte.

— Te iubesc, Amy. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

— Şi eu te iubesc. Cred că nici n-am ştiut ce înseamnă dragostea până acum.

— Mi-era atât de teamă că lucrul acesta nu va fi posibil după. şi se opri brusc.

— Ştii ceva? Niciodată înainte nu m-am simţit femeie pe deplin.

Apoi, îi împărtăşi îndoielile şi temerile ei în legătură cu statuia ce trebuia să înfăţişeze cei doi îndrăgostiţi şi, văzându-i expresia de fericire pe chip, se gândi că-i oferise darul maxim.

— Niciodată n-am prea ştiut să dau. Începu el, înăbuşindu-i încercarea de a nega punându-şi un deget pe buzele ei. Aşa este. Întotdeauna am luat. Am fost un bătăios; presupun că viaţa m-a făcut să fiu aşa.

— Ei bine, şi pe mine la fel.

Îşi aminti din senin de interesul Rhodei pentru Nick Ransom şi râse fără să se poată stăpâni.

— Ce s-a întâmplat? Sunt chiar atât de caraghios?

— Nici vorbă, negă ea acoperindu-i faţa cu sărutări. Mi-am amintit ce a spus prietena mea Rhoda încă din prima zi – că te interesează nu numai sculptura mea, ci ceva mai mult în legătură cu mine.

— Femeie inteligentă; avea dreptate.

— M-a întrebat chiar ce fel de urechi ai.

— Urechi? De ce naiba? Contaminat de râsul lui Amy, începu şi el să râdă. Şi ce i-ai spus? Că sunt mari şi urâte?

— Încetează. Ai urechi frumoase. Nu uita, ca sculptoriţă, mă pricep.

Pentru a confirma, Amy îşi lăsă mâinile fine cunoscătoare să se bucure de perfecţiunea artistică a liniilor trupului lui.

— Dacă mă mângâi aşa, nu mai ştiu să vorbesc nici despre urechi, nici despre altceva! Totuşi, mă roade curiozitatea.

Amy îi povesti despre pasiunea Rhodei pentru astrologie şi despre teoria pe care i-o ţinuse în legătură cu urechile celor din zodia Capricornului şi despre faptul că ei doi erau foarte potriviţi unul cu celălalt.

— Cred că mă voi înţelege bine cu Rhoda. îi datorez un cadou pentru că a dat referinţe atât de bune despre mine. Amy, aş vrea să-ţi pot spune.

— Nick, noi doi nu vorbim prin cuvinte, ci cu ajutorul mâinilor. Amândoi gândim cu mâinile.

— Ce frumos spus! Niciodată nu mi-a trecut prin minte înainte. De fapt, când sunt alături de tine, îmi vin în minte tot felul de lucruri la care nu m-am mai gândit. Ai spus că gândim cu mâinile, nu-i aşa? Ei bine, acum vreau să meditez puţin.

* * *

Când deschise ochii dimineaţa, Amy simţi nasul rece al lui Bucluc lipit de umărul ei. Nick nu era lângă ea, dar îi auzi vocea în living, apoi vocea înecată a unui alt bărbat, o uşoară agitaţie, după care uşa apartamentului închizându-se. Apoi, Nick intră în dormitor, strălucind de poftă de viaţă.

— Arăţi minunat dimineaţa, spuse el aşezându-se pe marginea patului şi mângâindu-l pe Bucluc.

— Mă simt minunat în această dimineaţă. Ce se întâmplă dincolo?

— Nimic deosebit. Micul dejun.

— L-ai pregătit tu?

— În niciun caz. L-am comandat. Ţi-e foame?

— Mi-e o foame de lup; asta pentru că mă simt atât de bine.

— Asta e grozav. Dar, dacă mai continui să te îmbrăţişez şi dacă te mai uiţi aşa la mine, mi-e teamă că nu mai poate fi vorba de niciun mic dejun.

— Zece minute; promit să nu întârzii mai mult. Trebuie să-i dau să mănânce şi lui Bucluc.

— Am avut deja grijă de el.

— Eşti nemaipomenit.

— Trebuia să ştii deja.

Când coborî, îmbrăcată într-un complet de interior din mătase galbenă, Nick bea cafea în faţa mesei pe care erau o duzină de platouri cu capac: două feluri de omletă, pepeni tăiaţi sub formă de petale de floare, o mulţime de tipuri de cornuri, brânzeturi şi prăjituri. În mijlocul mesei, un imens buchet de margarete în bolul ei din fildeş, dădea un aer festiv şi cu totul deosebit.

— Este absolut asplendid.

— La fel ca tine.

După ce au terminat de mâncat, se auzi din nou soneria.

— Au venit să strângă masa, spuse Nick. Ia-ţi cafeaua şi vino în living să discutăm despre ce vom face astăzi. Ce program ai? continuă el, aşezându-se lângă ea pe canapea. Lucrezi astăzi?

— Indiferent dacă-ţi vine sau nu să crezi, astăzi nu lucrez. Ceea ce am de făcut poate să mai aştepte puţin.

— Minunat, se lumină el la faţă. Putem petrece ziua împreună?

— Sigur că da.

— Unde vrei să mergem? La un muzeu, poate. să-mi faci puţină educaţie artistică.

— Partea cu instruirea nu mă interesează, dar mă atrage ideea de a merge la un muzeu.

Petrecură câteva ore plăcute la Institutul de Artă, unde o expoziţie de artă orientală îi atrase pe amândoi, mai ales după recenta călătorie a lui Nick în Japonia. Magazinul muzeului se afla în apropiere.

— Hai să ne uităm puţin, spuse Nick.

Privi bijuteriile şi se opri la un colier din aur, cu o lucrătură foarte laborioasă.

— E frumos, probează-l.

— Nick, dar. este.

— Te rog.

Privirea lui era atât de rugătoare, încât acceptă.

— Îţi place?

— Este. minunat.

— Îl cumpărăm, spuse el pe un ton degajat vânzătorului, fără să fi întrebat preţul.

— Nick, este minunat. Mulţumesc, dar nu trebuie să-mi faci daruri.

— Nici nu ştii cât de fericit mă face lucrul acesta. N-am mai avut de mult timp ocazia de a face aşa ceva.

Apoi, când sugeră să se uite puţin în vitrinele magazinelor, Amy nu putu să-i strice plăcerea. Era ca un băieţel care abia aştepta să-i arate ce pregătise pentru ea.

În ciuda protestelor ei, intrară într-o mulţime de magazine de lux de unde ieşeau încărcaţi cu cumpărături. Era aproape imposibil să-l mai stăpânească pe Nick. O singură dată o întrebă cu o îngrijorare care o impresionă:

— Sper că nu mă port ca un încrezut de prost gust.

Amy ştia că întrebarea lui ascundea o comparaţie nerostită cu Jeff.

— De prost gust? Niciodată nu m-am simţit atât de bine. Eşti ca prinţul din poveste. Tu şi cu mine ne asemănăm mult, nu uita. Amândoi ştim bine ce înseamnă să munceşti.

— Nu pot uita asta. De aceea şi doresc să-ţi ofer totul.

— Te iubesc pentru acest lucru! Dar cred că deja mi-ai oferit. şi nu mă refer la ceea ce se poate cumpăra din magazine.

Privirea lui îi dădu răspunsul aşteptat.

— Te rog, totuşi, să mergem într-un singur loc.

Împotriva voinţei, Amy cedă totuşi. Intrară într-un magazin de bijuterii elegant şi capitonat în întregime în catifea, impunând respect prin atmosfera creată, făcându-te să te simţi de parcă păşeşti într-o capelă.

Deloc impresionat de luxul acestui magazin, comportându-se extrem de firesc, Nick insistă ca Amy să aleagă o brăţară şi cercei din aur cu diamante.

— Şi-acum, ceva pentru Rhoda. Am spus doar că merită un cadou. Ai spus că e pasionată de astrologie.

Amy alese o broşă din aur alb cu constelaţia Peştilor din diamante.

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred cât e ceasul! spuse el brusc. Trebuie neapărat să plec. Trebuie să iau cina cu nişte persoane care nu sunt din oraş, dar ne vedem după aceea. E bine la ora nouă?

— Te voi aştepta.

Înainte de a o urca într-un taxi, Nick o sărută fără să-i pese de nimeni din jur, ca şi cum întregul oraş era al lor. Lui Amy i se păru că vede o fulgerare de bliţ, dar îşi spuse că ochii îi jucau probabil feste, obosită şi ameţită cum era după tot ce se întâmplase în timpul zilei.

Abia sosi acasă, că şi începu să primească pachetele livrate de la magazine. Nu-i venea să creadă cât de mult o făcuse să cumpere. Era ca într-un vis – toate acestea de la un bărbat care-i dăruia şi atât de multă dragoste. Nimic din ceea ce trăise până atunci nu putea egala perfecţiunea nopţii trecute şi a acestei zile.

Se hotărî să se vadă cu Rhoda, ca să-i ofere cadoul. Astfel, va afla tot ce se întâmplase. Pentru o clipă, Amy se gândi dacă nu cumva e prea devreme să-i împărtăşească

totul. Pe de altă parte, însă, abia aştepta să-i ducă darul. Stabili în cele din urmă întâlnirea; şi Rhoda, la rândul ei, era bucuroasă s-o audă şi s-o vadă.

Amy alese dintre hainele noi un taior din jerse negru cu o bluză galbenă, pentru care colierul cumpărat la muzeu şi brăţara din aur cu diamante erau accesoriile preferate. Când ajunse, Rhoda o aştepta deja la o masă. Ochii albaştri ai acesteia se luminară şi mai mult când o văzu pe Amy.

— Ce e cu tine? Eşti absolut strălucitoare!

— E o poveste scurtă şi incredibilă.

Amy îi povesti totul. Rhoda rămase o clipă tăcută, cu ochii mari de uimire.

— Nu ştiu ce altceva să spun, decât că este minunat. Era şi timpul. Meriţi din plin, Amy. Sunt atât de fericită pentru tine, încât simt că exploadez.

— Te rog, nu încă, pentru că ratezi restul.

— Restul? Glumeşti!

Amy scoase din poşetă cadoul şi i-l oferi Rhodei. Mirată, aceasta îl desfăcu şi citi cu voce tare ceea ce Nick scrisese pe o carte de vizită mică: „Mulţumesc pentru vorba bună pe care ai pus-o pentru mine. N.R”. Apoi, privi încântată broşa.

— Bărbatul acesta nu e adevărat.

— Crede-mă, este cât se poate de adevărat.

Când se întoarse acasă, Amy se duse imediat să vadă sculpturile neterminate; acum nu mai avea nicio îndoială în privinţa lor, niciun fel de temere. Ştia exact ce expresie vor avea chipurile lor şi cum o va reda.

— Ce păcat că nu poţi veni cu noi, Ransom, spuse Selden, unul din oaspeţii englezi. Această discuţie a fost foarte interesantă.

— În aceeaşi măsură şi pentru mine, minţi Nick, politicos.

Fusese o adevărată plictiseală şi îşi pierduse răbdarea. În plus, nu era deloc sigur că-l interesa afacerea. Nu se putea gândi decât la după-amiaza şi la noaptea care-

l aşteptau.

— Îmi pare rău că nu vă pot însoţi, dar Rod este cel mai bun ghid pentru turul de vizitare a oraşului pe care îl veţi face.

Observă privirea surprinsă a lui Rod; era prima oară când se eschiva de la distracţie. Până atunci, participase întotdeauna, deşi cu un fel de detaşare.

— Distracţie plăcută, adăugă el bucuros să-i vadă plecând.

Telefonă imediat lui Amy şi avu un moment de nelinişte când aceasta îi răspunse abia după ce telefonul sună de cinci ori; avea o voce absentă, îndepărtată.

— Amy, iubito!

— Ah, Nick!

Căldura şi dulceaţa vocii ei îl făcură să se destindă imediat.

— Eşti ocupată?

— Da, scuză-mă că am răspuns atât de greu. Lucram la cei doi îndrăgostiţi. Sunt plină de lut din cap până în picioare.

— N-are nicio importanţă. Pot să vin?

— N-aş suporta să nu vii.

— Uite, îţi las puţin timp. E bine dacă vin peste o oră?

— Perfect. Te aştept.

Închise telefonul şi se rezemă de spătarul înalt al fotoliului din piele, privind la orizontul metropolei unde luminile străluceau exact ca diamantele pe care le cumpărase de dimineaţă.

„Te aştept”, îi spusese. Amy era femeia care ştie să se ţină de cuvânt.

Revăzu o scenă neplăcută cu Janet, fosta lui soţie. Aceasta a fost singura persoană care reuşise să-l înşele. Părea atât de dulce, atât de îndrăgostită de el. Apoi, imediat după ce s-au căsătorit, masca a căzut; nu deodată, ci puţin câte puţin. Minţise în legătură cu absolut totul, chiar şi în privinţa faptului că-i plăceau câinii.

Nick vedea clar chipul frumos al fostei lui soţii; revedea scena de parcă se-ntâmpla aievea, în faţa sa.

Venise acasă de la o întâlnire similară celei de astăzi. Plecase devreme, ca să poată fi alături de ea. Se plângea atât de mult când trebuia să participe la anumite evenimente sociale pe care afacerile le impuneau, încât renunţase s-o mai roage. Nick ajunsese acasă, dar, spre dezamăgirea lui, ea era plecată. Venise după câteva ore; purta o rochie lucioasă, exagerat de scurtă.

— Bună, spuse laconic şi se duse direct la bar, deşi se vedea clar că băuse deja destul.

— Unde naiba a fost? o întrebă el, ceva mai dur decât intenţionase.

— Nu sunt unul din muncitorii tăi de pe şantier, Ransom. Nu mai urla la mine.

Obiceiul ei de a i se adresa pe numele de familie când nu-i convenea ceva îl înfuria grozav. îl deranja faptul că o femeie care provenea dintr-un mediu social atât de rasat putea vorbi tot atât de vulgar ca un muncitor oarecare.

— Ei bine? încercă el să afle ceva, stăpânindu-se.

Nu era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. În ultima vreme întârziase mereu, fără să dea niciodată vreo explicaţie.

— Am avut o întâlnire cu Sandra şi n-a venit.

Nick se-ndoia că întâlnirea era cu acea Sandra, dar deja nu-i mai păsa; relaţia lor devenise deja mult prea neplăcută.

Condescendenţa cu care se purta cu mama şi cu fraţii lui, remarcile ei răutăcioase despre provenienţa lui, toate acestea îl deranjau. La început, îl considerase un „tip dur” foarte interesant; curând însă, singurul lucru interesant devenise contul lui din bancă.

— Foarte nepoliticos din partea. Sandrei, spuse el ironic.

— Ce vrei să spui? Şi ce-ai vrea să fac? Să stau aici şi să te aştept toată noaptea? Sau, dacă nu, să particip la acele întâlniri plictisitoare unde ai vrea să mă târăşti?

Unde totul este la fel ca tine: plictisitor, plictisitor, plictisitor.

Ei bine, Janet nu se mai plictisise mult timp. La scurt timp după aceasta, a vrut să divorţeze pentru a se putea căsători cu persoana cu care se tot întâlnea şi al cărei nume se dovedi a fi Bill.

Janet nu fusese altceva decât o fetiţă răsfăţată. Şi totuşi, când încercase s-o răsfeţe la începutul căsătoriei lor, îi reproşa mereu că este „stângaci” şi „vulgar”.

Acesta era un alt motiv pentru care se simţea atât de puţin sigur pe el – în afară de Windom. Era ciudat cum fantomele trecutului îl chinuiau.

Poate şi Amy era încă sub impresia trecutului. îi va lăsa timpul necesar să uite ce-a fost.

Totuşi, acum, relaţia lor promitea să fie bună; chiar foarte bună, mai presus de orice aşteptări. Nick se gândi din nou la toată plăcerea şi bucuria nebună a nopţii şi zilei petrecute împreună.

Amy făcuse ca totul să fie frumos.

De data aceasta, va fi foarte atent. Nu va uita nicio clipă că Amy nu era ca Janet; de fapt, nu era ca nicio altă femeie; era pur şi simplu ea însăşi. O femeie cu un har care-i dădea personalitate, aşa cum biata Janet n-ar fi putut fi niciodată.

Va trebui, de asemenea, să nu dea frâu liber geloziei lui prosteşti, să nu se mai gândească la episodul Windom.

Era timpul să plece. Dorea să-i cumpere ceva, dar ce?

Cum era poezia de care amintise Rod? Ceva despre vin şi trandafiri. Nu era greu de realizat; îi va aduce un camion cu flori şi cel mai vechi vin pe care-l va găsi. Şi poate şi ceva pentru căţel.

Capitolul 1

Amy se plimba în jurul statuii înfăţişând cei doi îndrăgostiţi, verificând-o din fiecare unghi. Era elocventă şi expresivă. Nu-i venea să creadă că progresase atât de mult într-o săptămână.

De fapt, toată săptămâna i se părea incredibilă. Cele şapte zile pe care le petrecuse împreună cu Nick îi schimbaseră universul.

Lătratul nerăbdător al lui Bucluc o readuse la realitate. Trebuia să meargă să-i cumpere mâncare.

În timp ce stătea la rând la casă în magazin, zări din nou ziarul „Ultimul cuvânt” şi încercă să ignore titlul ostentativ de pe prima pagină, numai că nu putu. Istoria se repeta.

„NOUĂ COMBINAŢIE – SCULPTORIŢĂ MONDENĂ, MAGNAT DUR”.

Privi lung fotografia în care ea şi Nick fuseseră surprinşi sărutându-se în faţa magazinului de bijuterii. Aşadar, lumina bliţului nu fusese o simplă închipuire.

Amy simţi o uşoară ameţeală; inima începu să-i bată cu putere şi fu cuprinsă de valuri de transpiraţie. Din fericire, casieriţa nu era una din fetele pe care le cunoştea. Oricum, îi evită privirea în timp ce aştepta restul. Aceasta, însă, izbucni imediat:

— Ah, sunteţi Amy Hill. Voi spune tuturor c-am servit o clientă faimoasă. Vă doresc o zi bună.

Amy reuşi să schiţeze un zâmbet îngheţat şi plecă rapid. Cum ajunse acasă, auzi telefonul sunând. Hotărî să nu răspundă. Apoi, ridică totuşi receptorul, gândindu-se că s-ar putea să fie Nick. Chiar el era.

— Amy?

— Da.

— După vocea pe care o ai, îmi dau seama c-ai văzut fiţuica aceea dezgustătoare.

— Da.

— Îmi pare rău. Te simţi bine, iubito?

— Da, şopti ea cu greu.

— Intenţionam să merg la New York şi să le distrug biroul, dar Rod şi avocaţii mei m-au convins să renunţ la această idee.

— Foarte bine.

Ca şi prima dată când păţise la fel, Amy nu ştia dacă

îi vine să plângă sau să râdă.

— Pari mai liniştită acum.

— Chiar sunt.

— Mă bucur. Pusesem la cale o mulţime de contraatacuri, dar avocaţii mei sunt convinşi că asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Sfatul lor este să lăsăm ca toată povestea să se stingă de la sine, ceea ce cred că se va şi întâmpla. Nu merită să facem scandal. Vreau să nu-ţi mai faci griji, Amy.

— Voi încerca. Dar, nu-nţeleg de ce nu mă lasă în pace. Doar nu sunt o persoană publică.

Se opri scurt. Ea, nu, dar Jeff Windom şi Nick Ransom, da.

— Dar, e adevărat, tu eşti, continuă ea.

— Presupun că da. Întotdeauna am exasperat mass-media cu discreţia mea. Probabil că acum se răzbună pentru îndelungata lor frustrare.

— Adică?

— N-au putut să scoată la iveală nicio murdărie în legătură cu tine. Pun pariu că te-au verificat până în cele mai mici amănunte, dar n-au găsit nimic suculent care să le alimenteze intriga în povestea din Boston. Acum, încearcă din nou. Cred că n-avem încotro, Amy. Îmi displace să te văd implicată în aşa ceva şi frustrarea mea este că nu pot să-i fac pur şi simplu să dispară pentru totdeauna.

Tonul lui devenise atât de fioros, încât Amy izbucni în râs.

— Eroul meu.

— Ei, aşa mai merge. Trebuie să plec acum, iubito. Ne vedem la cină. Crede-mă, totul va fi bine.

Când închise telefonul, Amy era deja dispusă să-l creadă. Cu atât mai mult în seara aceea, când o invită la o cină cu totul deosebită. Şi, pe măsură pe zilele treceau, fără alte neplăceri, era din ce în ce mai convinsă că reuşiseră să treacă peste acel incident.

* * *

Toamna fusese întotdeauna anotimpul preferat al lui Amy, iar anul acesta era absolut superbă.

Serile şi sfârşiturile de săptămână petrecute înainte în singurătate, se transformaseră în adevărate comori. Niciodată nu fusese atât de ocupată, dar şi atât de fericită. Ziua lucra la statuie, cu excepţia rarelor ocazii în care lua masa cu Rhoda sau cu vreo prietenă de la muzeu, iar nopţile şi sfârşitul de săptămână erau în exclusivitate pentru Nick. Cu fiecare zi şi noapte ce trecea, fericirea ei era ca o cupă gata să se reverse, din care îi era teamă să nu irosească nici un singur strop. Nick era bărbatul perfect, iar viaţa ei alături de el atât de minunată, încât uneori părea ireală.

Îşi petreceau weekendul, în general, la cabana lui din pădure. Treceau, din când în când, pe la apartamentul lui care, deşi utilat cu tehnologia cea mai modernă, avea nevoie de un artist pentru a se transforma într-un loc mai primitor şi mai cald. Nick prefera însă mansarda lui Amy.

În serile lungi de iarnă, Nick îi povestise o mulţime de lucruri despre el: cum cutreiera, copil fiind, străzile Bostonului, cum trebuise să-şi întrerupă din când în când studiile, apoi despre orele nesfârşite când muncise în docuri şi în construcţii, despre începuturile sale în calitate de contractant furnizor şi constructor şi despre ascensiunea ca şef al Companiei Ransom. Un lucru reieşea clar din toate aceste povestiri: întreaga lui viaţă urmaşe firul roşu neîntrerupt al cinstei, curajului şi inteligenţei.

Descoperea din ce în mai mai mult un om extrem de complex, alternând de la muncitorul constructor la artistul frustrat.

— În mod ciudat, spuse el o dată, am impresia că arta mea este să fac bani, tot aşa cum sculptura este arta ta, oricât de nebuneşte ar suna aceasta.

— Dar nu sună deloc nebuneşte. Am citit mai demult o poezie minunată, ceva despre „lumina piezişă a soarelui” la o anumită oră a după-amiezii pe Fifth Avenue din New York. Poetul spunea că dacă n-ar fi existat Rockefeller n-ar

fi existat nici aceste clădiri care să dea luminii acea aură magică. Fără arta ta de a face bani, n-ar exista acele locuri minunate în care locuiesc atâţia oameni şi n-ar exista un loc pentru statuile mele.

— De când te-am cunoscut, n-a fost nici măcar o singură dată să nu spui exact ceea ce aveam nevoie să aud, Amy.

— Este minimum ce pot face şi oricum, prea puţin faţă de bunătatea ta.

Nick continua să-i aducă în fiecare zi câte un dar, ca şi cum era un copil şi anul întreg un nesfârşit Crăciun. Felul lui de a fi o copleşea şi o fascina. Cea mai mică dorinţă i se îndeplinea imediat.

Într-o seară, spusese c-ar fi interesant să aibă la cină „hot dog” şi începu să-i pregătească.

— În niciun caz nu vei face aşa ceva. Odihneşte-te. Mă ocup eu de totul.

Telefonă şi comandă imediat la cel mai bun restaurant cu un astfel de specific din oraş.

— Timpul tău e preţios. Nu ca al. ezită puţin. Am mai fost căsătorit, Amy. Am divorţat cu mulţi ani în urmă.

Îi povesti pe scurt despre fosta lui soţie care-l înşelase în repetate rânduri, o dată chiar cu unul din prietenii lui.

Amy înţelese acum de ce era atât de tensionat când ea se arăta prietenoasă faţă de Rod Wales, mai ales că acesta şi Jeff aveau atâtea în comun. Pe un singur lucru nu era Nick gelos: pe munca ei. îi spusese de la început cât de mult o apreciază pentru faptul că e artistă.

În această stare de fericire se afla Amy când îşi văzu statuia cu îndrăgostiţii turnată în metal. Langella spunea că este cea mai frumoasă lucrare a ei şi că-i reuşise tocmai pentru că nu idealizase nimic.

Abia aşteptă inaugurarea proiectului, programată la sfârşitul lui octombrie.

Când veni în sfârşit ziua, Nick Ransom părea să nu fi fost niciodată mai fericit. Stătea lângă Amy, bucurându-se

de bucuria ei la vederea celor trei statui acoperite, aşezate în centru. Fuseseră amândoi de acord să supravegheze a doua zi amplasarea fiecăreia la locul ei, pentru că era mai interesant să fie dezvelite toate trei în acelaşi timp.

Ascultând doar pe jumătate cuvântările bombastice ale politicienilor, Nick o privea pe Amy, minunându-se încă o dată de frumuseţea părului şi a ochilor ei.

Apoi, veni rândul său să vorbească. Se ridică şi merse la microfonul de la pupitru. Mototoli foaia cu discursul care i se pregătise deja şi începu să vorbească, privind în faţă oamenii adunaţi acolo – chipuri ale unor oameni obişnuiţi, ca tatăl şi mama lui, rudele lui, el însuşi. Chiar când i se păru că aude clar pe cineva spunând „Prostii!” continuă nestingherit, remarcând că venise din partea reporterilor, nu a televiziunii. Termină repede; niciodată nu vorbea mai mult de cinci minute în faţa oricărei adunări de oameni. După care, cu imensă mândrie, o prezenţă pe sculptoriţa Amy Hill.

I se citea pe chip fericirea urmărind reacţia oamenilor faţă de ea. Discursul ei a fost şi mai scurt decât al lui:

— Ceea ce doresc să vă spun este exprimat în aceste statui. Sper să vă placă.

Trase frânghiile şi dezveli cele trei statui: grupul de câini care, în jocul lor vesel, parcă dansau, fetiţa cu mingea, de o sensibilitate care mişca până la lacrimi şi cei doi îndrăgostiţi stând pe o bancă.

Expresia pe care Amy o imortalizase în această statuie îl înnebunea pe Nick. Felul în care femeia privea bărbatul era exact acelaşi în care Amy însăşi îl privea pe el.

Întreaga adunare izbucni în aplauze. Amy se îmbujoră de plăcere şi ochii ei mari şi blânzi se umplură de lacrimi.

Orchestra începu să cânte şi lumea să se agite în jurul lui şi al lui Amy, felicitându-i. Rhoda Silver şi Rod Wales tocmai veneau spre ei.

— Văd c-aţi făcut cunoştinţă, spuse Nick zâmbind, gândindu-se ce minunat ar fi ca şi cei mai buni prieteni ai lor să formeze un cuplu.

— Sigur că da, răspunse Rod, privind-o entuziasmat pe Rhoda.

Apoi Nick se îndreptă spre Amy, aşteptând răbdător să termine cu administratorii, după care o sărută.

— Ai fost grozavă.

— Şi tu. Uite-o pe Rhoda!

Amy îl luă de mână şi porniră amândoi spre prietenii lor.

O cameră de filmat apăru din senin, orbindu-i cu lumina bliţului.

— Un zâmbet, Amy! Şi tu, Nick! spuse o voce răguşită.

Individul cu aparatul de filmat zâmbea prosteşte în faţa lor, cu chipul gras şi tâmp, cu o mustaţă subţire.

— Dispari mai repede! îl sfătui Nick.

— Haide, Nick! Nu face pe îngâmfatul cu noi. Ce ne spui pentru „Ultimul cuvânt?”

Numele ziarului veni ca o lovitură pentru Nick care se abţinea cu greu să nu-l bată pe reporter. Acesta însă, insistă, cu camera aţintită asupra lui Amy.

— Încă o fotografie, Amy, să se vadă bine decoraţiile, continuă el, cu ochii lui de viezure îndreptaţi spre bijuteria unicat pe care aceasta o purta. Povesteşte-ne despre sinecura ta.

Acest cuvânt calomnios îl scoase complet din minţi pe Nick. Se părea că acest reporter îşi dorea moartea.

— Îţi repet: dispari!

Nick apucă aparatul şi trase, reporterul fiind pe punctul de a se înăbuşi, strangulat cu cureaua acestuia.

— Nic, îl rugă Amy, punând o mână pe braţul său. Văzând-o palidă şi speriată, Nick nu mai rezistă. îl prinse pe reporter de revere şi începu să-l scuture.

— Te voi da în judecată pentru agresiune!

— Nu vei îndrăzni, vierme! interveni Rod.

— Mulţumesc, Rod, dar pe acesta îl vreau eu.

Vorbi atât de calm, încât pumnul care urmă îl luă total prin surprindere pe reporter; urmă o a doua lovitură în stomac, după care Nick îi smulse aparatul. Camerele de luat vederi din partea televiziunii începură să se agite în jurul lor.

Nick înjură ca pentru sine; ar fi trebuit să se stăpânească. Întorcându-se spre Amy, o văzu tremurând şi o conduse imediat la maşină. Rod şi Rhoda îi urmau.

— Amy, te simţi bine? îmi pare rău pentru această izbucnire, dar nu puteam să-l las să-ţi vorbească aşa.

— Sunt bine.

Încercă să zâmbească, dar buzele îi mai tremurau încă.

— Imediat ce vom sărbători, vom uita totul.

Se urcară în maşină şi Nick o luă de mână. Avea mâinile reci şi faţa crispată. Toată bucuria pierise de pe chipul ei.

„Dumnezeule”! se gândi el. „Poate că nu era vorba numai despre acele lovituri. Poate că scena îi amintise iar de Boston şi de Windom. Poate că regreta că-l părăsise, prea arăta complet distrusă”.

— Bravo, Ransom. Te-ai descurcat bine, spuse Rod, urcând împreună cu Rhoda în spate. Cum te simţi, Amy?

— Sunt bine.

Numai că Nick nu vedea.

Tăcură tot drumul până la restaurantul Cambria, unde Nick rezervase un salon pentru a sărbători. Se gândi că gestul lui îi va face plăcere lui Amy, deoarece la acest restaurant comandase pentru prima lor cină.

— Am ales bine? o întrebă încet.

— Perfect. Faptul că n-ai uitat este perfect.

Când s-au aşezat, îl luă de mână, făcându-l să se simtă mai bine. Şi totuşi, lipsea ceva. Era ziua ei cea mai importantă şi el îi luase toată strălucirea.

Amy făcea eforturi să pară veselă, pentru a nu-l dezamăgi. Nick gândise totul, în cele mai mici amănunte,

pentru a-i face plăcere. Până şi mâncarea era ornată şi aranjată cu o fantezie debordantă, menită să-i încânte ochiul de artistă.

— Este atât de frumos. după scena dinainte, spuse Amy încet, profitând că Rod şi Rhoda erau atât de absorbiţi într-o discuţie, încât nu-i auzeau.

— Ştii că prefer să-mi tai un braţ decât să fac ceva ce nu-ţi place, iar acum, uite, am simţit că ţi-am stricat ziua.

Ochii ei mari şi calzi îl priveau înţelegători, dar puţin miraţi. Plin de teamă, Nick descoperi în ei ceva ce nu mai văzuse până atunci – un fel de distanţare.

— Dar, ţi-am mai spus, continuă el, nu-l puteam lăsa să-ţi vorbească aşa. Mă înţelegi?

— Sigur că înţeleg şi te iubesc pentru asta, numai că, e atât de urât. Este ca şi cum nu vom fi lăsaţi niciodată să uităm. Să uităm ce s-a întâmplat în Boston. Trecutul meu este un fel de pată neagră care ne va urmări mereu.

— Ceea ce spui este o nebunie, iubito.

Observară amândoi că prietenii lor terminaseră de discutat.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse Amy repede, făcând un efort pentru a părea veselă şi a întreţine o conversaţie plăcută, pentru a nu strica petrecerea.

Pe Nick însă nu-l mai interesa nici petrecerea, nici nimic altceva, decât Amy. Ar fi vrut să fie singur cu ea, să lămurească lucrurile şi, mai ales, să-i vadă reacţia la ceea ce avea el în buzunar. Dacă totul ar fi mers bine, i-ar fi oferit acel dar chiar acolo, pentru că ocazia ar fi fost perfectă. Aşa cum stăteau lucrurile, nu se mai putea. Era furios pe prostia pe care o făcuse. Ar fi trebuit să-şi păstreze calmul.

Când ceilalţi doi plecară, Rhoda pentru că trebuia să organizeze o paradă a modei, iar Rod pentru că avea de terminat o lucrare la birou, Nick se întoarse spre Amy zâmbind şi cuprinzându-i mâinile.

— Să discutăm. Unde vrei să mergem? La Institutul de Artă?

Ştia că-i place grădina de acolo şi spera ca atmosfera s-o liniştească.

— Nu vreau să mai văd lume astăzi. Să mergem acasă la mine, dacă nu te deranjează.

Imediat cum intrară în apartament, Nick se destinse în atmosfera caldă şi primitoare care-l făcuse întotdeauna să se simtă bine. Amy, însă, arăta tristă şi epuizată.

— Te iubesc, spuse el, punându-şi tot sufletul în aceste cuvinte.

— Şi eu te iubesc.

Tonul pe care o spusese îl îngheţă; era altfel de cum obişnuia s-o spună.

— Vino, eşti extenuată.

Se aşezară pe canapea şi el îi mângâie părul mătăsos, ţinând-o cu capul pe umărul său.

— Mâine va fi o nouă zi.

Tăcură amândoi câteva minute.

— Vreau să-ţi spun ceva, începu el. Nu este vorba despre o propunere de serviciu.

Amy, care de obicei reacţiona imediat la glumele lui, apreciindu-i simţul umorului, zâmbi stins de data aceasta.

— Dar despre ce fel de propunere, Nick? continuă el în glumă, cu voce subţire, ca de femeie. Despre o propunere de căsătorie, răspunse tot el cu vocea lui.

Apoi se îndepărtă puţin şi scoase din buzunarul hainei cutiuţa în care se afla inelul.

Amy o deschise şi privi lung inelul.

Durase o lună până când Nick găsise ceea ce dorea. Apelase şi la ajutorul lui Chandler, care venise în cele din urmă cu el, cumpărat din New York pe baza unui catalog al casei de licitaţii Sotheby, cu bijuterii din epoca victoriană. Pietre de lună şi diamante cenuşii – nici nu ştiuse că există o astfel de culoare de diamant

— Montate aproape în semilună, despre care Rhoda Silver îi spusese că este simbolul zodiei Racului.

— Nu există ceva mai frumos, şopti Amy, fără să-şi dezlipească privirea de la inel.

— Nu există ceva mai frumos decât tine, Amy. Inelul trebuia să fie pe măsură. Dă-mi voie să ţi-l pun pe deget.

Amy ridică privirea şi ochii ei erau plini de dragoste, dar în acelaşi timp exprimau ceva ciudat, ceea ce Nick nu putea descifra; un fel de nehotărâre.

— Amy, vreau să mă căsătoresc cu tine mai mult decât orice pe lume. Este firesc atunci când doi oameni se iubesc aşa cum ne iubim noi, nu-i aşa?

— Da, dar ce fel de soţie aş fi eu? Tu eşti mereu în lumina reflectoarelor, eşti o persoană publică. Nu te poţi căsători cu o femeie căreia i s-a făcut o astfel de publicitate.

Nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— La naiba cu toată lumea. Important este cum privim noi lucrurile şi ceea ce simţim unul pentru celălalt.

Îl durea faptul că Amy nu acceptă. O suspiciune oribilă i se strecură în suflet: dacă flacăra iubirii ei pentru acel Windom nu se stinsese încă?

— Poate că e prea devreme, Nick. Poate că ar trebui să continuăm. ca şi până acum, măcar un timp, până se potoleşte această nebunie.

— Nu vreau să mai continuăm ca până acum, Amy. Acesta este unul din motivele pentru care vreau să ne căsătorim. Nu-mi pasă deloc de ce se spune despre mine, dar îmi pasă enorm ce se spune despre tine. N-am putut suporta ca acel idiot să vorbească despre tine etichetându-te drept amantă. N-ar fi îndrăznit să ţi se adreseze aşa dacă erai soţia mea.

Dac-ar putea-o face să înţeleagă, dacă n-ar mai fi atât de nesigur de dragostea ei.

— Te iubesc pentru că vrei să mă protejezi, dar acesta nu e un motiv de a te căsători.

— Sigur că nu e! îl exaspera. Este doar unul din miile de motive.

Ezitarea ei îl scotea din minţi. Brusc, se simţi copleşit de toate întâmplările zilei, zdrobit ca sub dărâmăturile unei clădiri. Furia împotriva lui însuşi pentru că stricase

ziua lui Amy, furia împotriva reporterului care scormonise trecutul, gelozia care-l rodea, nesiguranţa, toate se adunară într-o explozie de furie direcţionată spre o ţintă greşit aleasă.

— Ştii ce cred? Cred că încă îl mai iubeşti pe Windom.

Amy, uluită, se congestionă la faţă. Deschise gura, apoi o închise.

— Ştii că nu e adevărat, Nick, spuse ea în cele din urmă. Cum poţi spune aşa ceva?

— Pentru că asta cred. Dacă m-ai iubi, ai accepta. Nu există alternativă.

— Nu se poate să nu existe alternativă. N-am spus decât că trebuie să mai aşteptăm puţin, cred eu.

— Cu alte cuvinte, răspunsul este „nu”.

Îi privea, dând din cap, de parcă nici nu-l mai cunoştea.

— N-am spus asta. Ştii doar c-ar trebui să mai aşteptăm.

Era un mod delicat de a-i spune că totul se terminase. Nick nu mai suportă să mai audă ceva şi plecă.

Amy rămase pe loc, privind în urma lui. Refuza să înţeleagă, atât de îngrozitor era ce se întâmplase.

Apoi alergă la uşă, încă ţinând cutia cu inelul în mână, strigându-l.

Plecase însă. Amy intră în casă. Regreta că nu-şi alesese cuvintele potrivite pentru a-l face să înţeleagă, regreta neîncrederea lui în el şi în ea.

Deschise din nou cutia şi privi inelul; diamantele străluceau aidoma unor stele întunecate – stelele întunecate ce o urmăreau şi o stigmatizau.

Bine, dar asta era o absurditate! întreaga ei viaţă nu fusese decât un efort de a sfida şi învinge o soartă potrivnică. Niciodată nu se lăsase copleşită de sentimentul inutilităţii şi nu avea de gând s-o facă tocmai acum, deşi, trebuia să recunoască, astăzi fusese de-a dreptul enervantă.

În definitiv, Nick a fost foarte sexy când l-a lovit pe acel reporter înfiorător. Iar ea se purtase atât de prostesc în timpul acelei mese grozave, încât acum se simţea dezgustată de ea însăşi. Chiar pentru acel prânz festiv, Nick se străduise enorm să-i facă o surpriză.

Şi ce dacă era nesigur? Ce bărbat n-ar fi fost, după o experienţă în căsătorie ca a lui? Să fii îndrăgostit de o femeie hipersensibilă care începea să tremure şi să dea înapoi la vederea unui inel de logodnă! Iar ea, să reacţioneze ca şi cum un ziar de scandal ar fi tot publicul! Dacă Nick nu era încă sigur de iubirea ei, trebuia să-i risipească orice îndoială.

Hotărâtă, luă inelul şi-l puse pe inelarul mâinii stângi. Se potrivea perfect – de altfel ca tot ceea ce Nick făcuse pentru ea. Tot aşa cum Nick însăşi, cu toată încăpăţânarea şi gelozia lui era perfect pentru ea.

Îl va suna chiar acum.

Era aproape ora şase şi secretara trebuie să fi plecat de-acum. Nu răspunse nimeni nici la birou, nici în apartamentul lui, nici la cabană. Sună, în cele din urmă, la apartamentul din Turn.

Rod Wales ridică prea târziu receptorul. S-ar fi putut să fie Nick, se gândi el. Nu ştia dacă să-l sune chiar acum sau să-l lase până a doua zi. În ultima vreme nu mai păruse atât de montat în afacerea Windom şi, după cum lăsase să se vadă la prânz, nu i-ar fi plăcut prea mult să fie deranjat.

Rod zâmbi. Înţelegea foarte bine, pentru că şi lui, Rhoda i se părea cu totul deosebită. Apoi, îşi adună gândurile şi începu să lucreze la raportul referitor la propunerea japoneză.

Auzi paşi, o uşoară agitaţie a dobermanilor şi, spre surprinderea lui, intră Nick cu o figură ameninţătoare, ca un aer care se pregătea de un uragan.

— Chiar mă gândeam dacă să te sun sau nu.

Nick se trânti pe unul din fotolii şi-şi aprinse o ţigară. Se vedea clar că-l frământa ceva.

— Despre ce e vorba? Dacă e în legătură cu afacerea

din Tokio, poate să mai aştepte.

Acum Rod era sigur că se-ntâmplase ceva cu Nick, pentru că numai foarte rar era atât de ursuz.

— Pierrepont.

Nick deveni atent. Roger Pierrepont, bun prieten al familiei Windom, deţinea terenul alăturat şi se dovedise tot atât de reticent ca şi Windomii de a-l vinde lui Nick.

— Se pare că afacerea cu Grupul Kaufman n-a mers. Tocmai am aflat aceasta acum o jumătate de oră.

— De la Bernie? întrebă Nick zâmbind.

Bernie era spionul lor industrial cel mai abil.

— De la cine altcineva? Şi când te gândeşti la dreptul de trecere.

Ca urmare a legii dreptului de trecere pe o altă proprietate, acordat deţinătorilor de proiecte publice, Nick îi avea la mână pe Windomi; putea să ceară servitute de trecere, să construiască drumuri de acces pe proprietatea alăturată, chiar să-i şantajeze să vândă terenul Companiei Ransom.

— Unde e Pierrepont acum?

— În Caraibe! Se întoarce peste câteva zile.

— Aranjează-mi să plec cu avionul la noapte, Rod.

— Credeam că pregăteşti o petrecere de logodnă.

După cum se crispă Nick, Rod îşi dădu seama că făcuse o gafă.

— Aranjează-mi plecarea, repetă Nick, apoi plecă să-şi facă bagajul.

Se-ntâmplă ceva grav, se gândi Rod în timp ce forma numărul aeroportului. Nick nici măcar nu întrebase unde urma exact să plece. Putea pur şi simplu să-i telefoneze sau să-i telegrafieze lui Pierrepont. Probabil se întâmplase ceva între el şi Amy. Nick întotdeauna fugea aşa când era deprimat.

— Mulţumesc, spuse Nick când Rod îi dădu toate informaţiile în legătură cu călătoria pe care urma s-o facă. Ne vedem în câteva zile. Dacă te supără băieţii, cheamă-l pe Kim.

Apoi plecă.

Întrerupt deja din lucru, Rod deschise televizorul. Erau ştirile – scenă cu scenă, filmul dezastrului de dimineaţă.

„Nicholas Ransom cel Dur”, anunţa reportera răspicat, şeful uriaşei Organizaţii Ransom a dat un adevărat spectacol în această dimineaţă la deschiderea proiectului de locuinţe din cadrul Turnurilor Ransom, unde participa alături de sculptoriţa Amy Hill care nu demult a fugit din biserică înainte de a se căsători, în prezent prietena sa căreia i-a comandat lucrările”. Rod nu mai suporta să mai audă şi restul. Înainte de a închide televizorul, pe ecran apăru imaginea oribilă a lui Nick lovind reporterul; lângă el, Amy, cu buzele întredeschise, părea o păpuşă cu aer tâmp, parcă nici n-ar fi fost ea.

Rod spera ca Amy să nu se uite tocmai acum la televizor. Poate trebuia s-o sune. Poate era totuşi mai bine să n-o facă. Ceva nu era în regulă între Amy şi Nick şi nu era cazul ca un al treilea să intervină.

Capitolul 8

Amy îşi spăla mâinile murdare de lut şi făcu un pas înapoi pentru a examina acel cap. Reuşise, constată ea cu imensă bucurie; reuşise să redea ţinuta semeaţă a capului, gâtul puternic, ochii pătrunzători, freamătul buzelor, linia seducătoare, uşor oblică a nasului.

Se lăsă în jos, fără să-şi dezlipească privirea plină de admiraţie de la lucrare şi-şi aprinse o ţigară. Doar cu patru zile în urmă credeam că nu voi mai putea lucra niciodată, se gândi.

Se ridică din nou şi examină cu şi mai multă atenţie capul. Era într-adevăr terminat, gata de a fi turnat. Mai avea doar de ales finisajul, patina care să-i redea cel mai bine esenţa.

O dureau toţi muşchii. Lucrase din nou non-stop. Lucrarea aceasta mersese chiar mai bine şi mai repede decât cele din cadrul proiectului. Era foarte posibil să fie

singurul lucru palpabil ce-avea să-i rămână.

Gândul acesta îi reînnoi durerea. Cele patru zile i se păruseră o eternitate. La început, paralizată din cauza şocului, nu putuse să plângă. Apoi, lacrimile o copleşiseră, de nestăpânit, mai ales că văzuse şi buletinul de ştiri.

A doua zi dimineaţă fusese şi mai rău. Trebuia să meargă să supravegheze amplasarea statuilor. I-ar fi fost imposibil să reziste dacă reporterul acela ar fi apărut din nou. Din fericire, nu apăruse. Se întreba dacă nu cumva Nick îl împiedicasae să vină. O durea îngrozitor gândul la Nick.

Amplasarea statuilor reuşi s-o mai liniştească puţin. Orice s-ar întâmpla, îi rămânea acel har al ei care era ca o salvare, un receptacul al tuturor stărilor emoţionale.

Se hotărî să nu se mai uite câteva zile la televizor şi nici să mai citească ziare, cu excepţia articolelor de specialitate. Langella îi telefonase s-o felicite pentru aprecierile din cronicile de artă şi lucrul acesta o mai ajutase să suporte acele momente.

Atunci, avu o inspiraţie salvatoare: va începe o nouă lucrare. Ştia exact care anume.

Era greu de crezut că reuşise s-o termine în aceste câteva zile, dar lucrase din nou până la epuizare, tocmai pentru a nu se mai gândi la nimic altceva.

Acum, când terminase de lucrat şi nici nu mai avea alte planuri, melancolia ameninţa din nou.

Rătăci fără ţintă din încăpere în încăpere şi se opri în cele din urmă în atelier, pentru a privi din nou capul din lut al lui Nick Ransom. Asemănarea era perfectă şi părea viu; atât de viu, încât te aşteptai să înceapă să vorbească.

Se rezemă de cadrul uşii, cu trupul întreg o rană vie. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că vor trece patru zile fără niciun semn din partea lui. Era incredibil ca un om cu o minte atât de limpede şi de raţională ca a lui să se înşele în aşa măsură în privinţa ei şi să nu-şi dea seama cât de mult îl iubeşte.

Avu un frison de teamă, iar gândul îi deveni

insuportabil. Nu putea înţelege nici îndoielile ei stupide din acea zi. Nu-şi găsise cuvintele pentru a-l face să înţeleagă, nu avusese curajul să lupte împotriva incertitudinii lui. Poate că nu era atât de puternic precum îşi închipuise.

Acum, totul era zadarnic. Gândurile acestea aveau s-o înnebunească. Se duse să ia fructe şi bomboane, pentru copiii care-i vor suna la uşă în această seară de Halloween, poate astfel va mai uita durerea ei.

Într-adevăr, sună soneria. Amy luă o punguţă cu bomboane şi câteva monede şi se duse să deschidă. Se uită prin vizor, dar nu văzu pe nimeni. Zâmbi, gândindu-se că puştii care sunaseră erau atât de mici încât nu-i vedea. Cineva strigă obişnuitul „Dai ceva sau te aşteaptă o farsă”. Ezită; semăna cu vocea unui bărbat! Vocea lui Nick.

Hotărât lucru, începuse să-şi piardă minţile. Decise totuşi să deschidă. Uluită, îi văzu pe cei doi dobermani, Ace şi Deuce, aşteptând atenţi în faţa uşii. Ace purta pe cap o pălărie din hârtie neagră de vrăjitoare, iar Deuce, una portocalie. La gât aveau agăţaţi săculeţi mici din catifea. Observă în cele din urmă, cuprinsă de o bucurie fără margini, că pe pălăriile lor scria cu litere strălucitoare „MĂ” şi respectiv „IERŢI”?

Hohotind de plâns şi de râs în acelaşi timp, Amy începu să strige nebuneşte:

— Unde eşti? Ieşi de unde te-ai ascuns şi vino!

Deghizat în hoţ, Nick apăru zâmbind de după colţul coridorului

— Putem intra? întrebă el blând. Te rog.

Prea copleşită pentru a mai putea rosti vreun cuvânt, cu lacrimile inundându-i faţa, Amy le făcu loc să intre, deschizând larg uşa.

— Te rog, şopti Nick ţinând-o în braţe, lasă-mă să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat. Amy, iubita mea.

— Nu încă. Nu acum. Discuţia poate să mai aştepte.

Mângâierile cu care se redescopereau unul pe celălalt şi sărutările lor au spus totul, iar privirile lor

făcură legământul de a nu se mai despărţi niciodată.

— Niciodată de-acum înainte, spuse el în cele din urmă, iar cuvintele ei deveniră ca un ecou.

— N-aş mai putea trăi încă patru zile ca acestea, Nick.

— Nici eu.

Clipa de extaz împărtăşit pecetlui legământul lor.

— Este mult prea bine pentru a fi adevărat. Amy, crezi că mă poţi ierta? Dac-ai şti cât de rău îmi pare.

— Nu ţi-ai dat seama că te-am iertat deja? Aproape că m-am iertat şi pe mine.

— Ce vrei să spui? N-ai avut nicio vină. Eu m-am purtat prosteşte, ca un adolescent.

— Nu te mai gândi. Acum s-a terminat.

— Nu înainte de a lămuri complet această poveste. Am crezut că înnebunesc gândindu-mă că încă îl mai iubeşti pe celălalt. Acum îmi dau seama cât de prost am fost. Nicio femeie nu m-a iubit vreodată ca tine. Dar, să încep cu începutul. Este ceva legat de Boston. Nu, n-are nicio legătură cu tine, o linişti el imediat.

— Nu înţeleg.

— Ascultă-mă.

Îi povesti ce se întâmplase familiei lui când au fost evacuaţi de pe proprietatea aparţinând familiei Windom. Ce ciudat, se gândi Amy, că lumea lui şi a ei s-au întâlnit după atâţia ani, împlinind astfel un destin.

Îi povesti apoi despre obsesia lui de-a cumpăra acel teren şi de a construi acolo un complex de locuinţe pentru populaţie, atât de frumos şi perfect, încât să-i sfideze pe cei din categoria Windomilor.

Când ajunse la episodul Roger Pierrepont, Amy îl întrebă nerăbdătoare:

— Şi? Va vinde?

— Mi-a şi vândut, anunţă el cu un zâmbet triumfător, apoi îi explică amănuntele tranzacţiei. Dar, după cum am spus, n-aş vrea să crezi că dorinţa mea de a te avea pe tine şi terenul este o răzbunare personală împotriva lui Jeff

Windom.

— Ar fi fost firesc.

— Eşti minunată. Poate te-ntrebi, continuă el după o pauză, cum am putut rezista patru zile întregi fără să dau niciun semn.

— M-am gândit că totul s-a terminat între noi.

— Dumnezeule, aşa ceva ar fi fost cu neputinţă. M-am aflat într-un război cu mine însumi. Mai întâi, timp de două zile a trebuit să mă ocup de obiectivul Pierrepont. Am redevenit vechiul Nick Ransom – maşinăria de făcut afaceri. Nu m-am mai gândit la nimic altceva decât la soluţia cea mai bună pe care s-o găsesc. Şi, ca de obicei, a funcţionat perfect. Dar, la sfârşitul celei de-a doua zile, robotul s-a transformat din nou în om. Nu mă gândeam decât la tine şi simţeam o durere insuportabilă. În noaptea aceea am făcut ceva ce-am mai făcut doar de trei ori în viaţă – m-am îmbătat, singur în camera mea. Când mi-am revenit, mi-am petrecut mult timp analizându-mă. Concluzia a fost c-am făcut cea mai mare greşeală din viaţă lăsând gelozia să-mi întunece raţiunea. Când m-am întors în Chicago, acum câteva ore, mi-a fost pur şi simplu teamă să-ţi telefonez. M-am gândit că, dacă eu nu pot s-ajung la inima ta, poate căţeii vor reuşi. Şi nu m-am înşelat. Apropo.

Sări din pat, se-mbrăcă şi aduse din living cei doi săculeţi din catifea neagră.

— Halloween fericit!

În primul săculeţ era o broşă în formă de dovleac, din opal, iar în cel de-al doilea, o pisică din onix cu ochi din peridot.

— Este. prea mult.

— Deloc; sunt pe măsura ta. N-am putut rezista să nu cumpăr aceste fleacuri. Şi ştii de ce? Pentru că niciodată n-am avut o sărbătoare cum se cuvine. Singurele daţi când simţeam o atmosferă mai festivă erau de Crăciun, dar nici atunci întotdeauna.

— Nici eu nu prea am amintiri grozave legate de

sărbători.

— De-acum înainte, îţi voi face o sărbătoare din fiecare zi.

Între râs şi plâns, Amy îl sărută din nou.

— Ce-ai zice de-o petrecere? Una mică, la care să-i invităm pe Rod şi Rhoda.

— Îmi place ideea. Mai ales că avem de anunţat ceva, nu-i aşa?

— Da, Nick. De data aceasta, da. Telefonează-le tu, în timp ce mă îmbrac.

Când reveni în living Nick observă imediat inelul pe degetul ei.

— Amy, îl porţi? L-ai purtat tot acest timp?

— A trebuit. Uite, am şi eu un cadou pentru tine. Nu este încă în stadiul final, dar îţi poţi da seama cum va arăta.

— Pentru mine? Unde?

— În atelier.

Când îşi văzu portretul, rămase mut de uimire. Continua să-l privească şi niciodată chipul lui nu exprimase atât de multă fericire.

* * *

Când preotul începu slujba, Amy îl mai privi o dată pe Nick. Ochii lui cenuşii străluceau puternic în lumina lumânărilor roz din candelabrele aurite. Parcă niciodată nu i se păruse atât de minunat; costumul gri-perlă îi scotea şi mai mult în evidenţă părul negru şi tenul bronzat.

Amy era îmbrăcată în roz, exact culoarea taiorului pe care-l purtase în ziua aceea în avion. Singura bijuterie pe care o purta, în afara inelului de logodnă, era o minunată broşă veche din platină şi diamante – darul de nuntă al lui Nick.

Stătea fermecată lângă Nick, în capela mică şi elegantă, ca un giuvaier.

„Mirele să sărute mireasa”.

Apoi, ieşiră, petrecuţi de armoniile exuberante ale muzicii lui Mendelssohn, în soarele ce apunea blând în acel

început de noiembrie.

Totul fusese organizat cu mare discreţie, pentru a nu atrage atenţia reporterilor vânători de evenimente mondene. Anunţul oficial avea să fie făcut presei abia în ziua următoare. Nick reuşise chiar, în chip misterios, să obţină certificatul de căsătorie fără ca ei înşişi să meargă la Biroul Stării Civile.

Conform aceleiaşi strategii, ei doi şi cei şase invitaţi

— Rod şi Rhoda, Sam Langella şi soţia lui, Marta şi Kim împreună cu prietena lui – se urcară, după terminarea ceremoniei, în două limuzine care-i duseră la un restaurant izolat, undeva în zona suburbană, decorat sub supravegherea Rhodei.

Acolo, cristalul candelabrelor şi al oglinzilor reflecta la nesfârşit imaginea zecilor de trandafiri roz: culoarea rochiei lui Amy… şi a universului pe care Nick Ransom i-l dăruia.

Spre surprinderea lui Nick, Amy nu-şi dorea o lună de miere petrecută departe.

— Vreau doar să ne luăm căţeii şi să mergem acasă cât mai repede. Am călătorit deja destul amândoi. Alături de tine, Nick, Chicago îmi este de-ajuns şi mi se pare chiar dumnezeiesc.

Aşadar, n-au fost plecaţi decât câteva zile, după care s-au întors la cabana lui Nick.

Amy simţea că abia acum află ce-i fericirea şi, privindu-l pe Nick, îşi dădea seama că acelaşi lucru era valabil şi pentru el; fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii confirmau forţa încrederii lor.

* * *

Nick se întoarse la lucru plin de avânt, iar Amy primise câteva noi comenzi în decurs de câteva zile. Se văzuse chiar nevoită să refuze două dintre ele, fiind ocupată cu amenajarea unei noi locuinţe pentru ei şi cu îmbunătăţirile din cele în care Nick era dornic de modificări sub bagheta ei magică de artist. Îşi propusese ca termen Crăciunul, când intenţiona să organizeze o

petrecere pentru un cerc larg de prieteni.

De Ziua Recunoştinţei, aveau să meargă la un restaurant împreună cu Rod şi Rhoda.

— Arăţi minunat! exclamă Rhoda, îmbrăţişând-o când se întâlniră la restaurant.

— Rhoda are dreptate, confirmă Rod. Ei, pe mine nu mă îmbrăţişezi?

— Cum să nu! şi Amy îl sărută pe obraz.

Zâmbetul lui Nick pieri şi faţa i se crispă.

— Dragul meu, ceva te frământă, spuse Amy mai târziu, profitând că Rod se dusese s-o prezinte pe Rhoda unor cunoştinţe şi ei rămaseră singuri.

— Ce m-ar putea deranja? Suntem aici împreună cu prietenii noştri.

— Ai fi preferat să fim doar noi doi?

— Mi-e ruşine să spun ce mă frământă.

— Te rog.

— Adevărul este că nu suport să văd un alt bărbat atingându-te.

— Nick, iubitule, dar l-am sărutat pe Rod tot aşa cum am sărutat-o pe Rhoda, sau cum aş săruta un frate. Şi, nu uita, el e îndrăgostit de Rhoda, iar eu nu par tuturor irezistibilă aşa cum îţi par ţie.

— Pe naiba nu! Ştiu că e o nebunie, dar nu mi-a plăcut deloc când l-ai sărutat.

— În cazul ăsta, n-am s-o mai fac. Eşti mulţumit?

Încuviinţă din cap.

— Te iubesc atât de mult, Amy. Eşti unică. Spune-mi, te-ai supărat pe mine?

— N-aş putea s-o fac niciodată.

După aceea, totul a fost minunat. Nick se destinse şi savură din plin seara. Acest capriciu, se gândi Amy, făcea parte din Nick şi va trebui să se obişnuiască şi cu aşa ceva. Nu era mare lucru să accepte o astfel de ciudăţenie a bărbatului pe care-l iubea atât de mult şi care pur şi simplu o adora.

* * *

Sărbătoarea care promitea o atmosferă de basm era Crăciunul. Amy împodobise un brad enorm – cel mai înalt posibil care putea să-ncapă în vreo casă – străduindu-se să termine înainte de întoarcerea lui Nick. Nu uitase nostalgia din glasul lui când îi povestise despre sărbătorile sărăcăcioase din copilăria lui, aşa că dorea ca aceasta să fie cea a visurilor lui. Nick o îndemnase să cheltuiască nebuneşte pentru cadouri şi de data aceasta îl ascultă pentru că începea să-şi dea seama că pentru el, nevoia şi bucuria de a dărui erau esenţiale. Să încerci să-l opreşti, era ca şi cum ai fi împiedicat un pom să rodească.

Pentru a le spori bucuria, Rod şi Rhoda îşi anunţaseră căsătoria pentru treizeci decembrie. Ca să îmbine cadoul de Crăciun cu acela de nuntă, Nick sugeră ceva absolut senzaţional: el le plăti călătoria pentru luna de miere, iar Amy cumpără Rhodei nişte cercei superbi cu diamante şi acvamarin.

Când Nick intră în living în seara aceea în Ajunul Crăciunului şi văzu bradul, Amy avu certitudinea că nimic altceva din ce i-ar fi putut oferi n-ar fi însemnat pentru el atât de mult. Era ca şi cum tot ce-şi dorea el se afla acolo, lângă sufletul lui: bradul, ea, câinii. Tot gustul amar al copilăriei lui, cu tot ce era trist şi ponosit, se ştersese.

* * *

Într-o după-amiază ploioasă de aprilie, anul următor, Amy dădea tuşa finală unei lucrări înfăţişând un grup de copii exuberanţi, atât de diferiţi de fetiţa cu mingea – acel strigăt sfâşietor şi obsedant.

Statuia îi fusese comandată pentru fântâna de pe o proprietate din Oak Park şi Amy lucrase la ea cu mare plăcere. De data aceasta, copiii reprezentaţi erau lipsiţi de griji şi radiau de bucurie. Modalitatea ei diferită de abordare materializa de fapt schimbarea petrecută în ea însăşi. Aceste câteva luni de căsătorie îi aduseseră siguranţa la care visase întotdeauna.

Langella, sensibil la această diferenţă de stil, îi spusese că reuşise să dea un sens nou tradiţionalismului.

Realismul, care fusese întotdeauna specialitatea ei, căpătase misterul de dincolo de palpabil şi concret. O îndemnase să se pregătească pentru o nouă expoziţie, ceea ce se şi hotărâse să facă, acum când starea ei de spirit i-o permitea.

În relaţia ei cu Nick, fiecare dăduse celuilalt exact ce trebuia: ea îi atenuase oarecum duritatea de rocă, în timp ce el o susţinuse permanent prin forţa lui, iniţiind-o în tot ceea ce nu ţinea de universul ei artistic.

Amy descoperise chiar că atribuţiile ei în calitate de soţie de om de afaceri nu erau deloc neplăcute; ba mai mult, îi făcea plăcere să se achite de ele. Nick îi era extrem de recunoscător pentru aceasta şi, deşi era mândru să prezinte tuturor pe soţia lui cea frumoasă şi talentată, reducea la minimum aceste ocazii, preferând de obicei reuniunile restrânse, atunci când nu erau doar ei doi.

Singura problemă minoră – într-adevăr minoră, raportată la restul, era câte o vagă reminiscenţă a vechii gelozii a lui Nick. După incidentul din Ziua Recunoştinţei, nu se mai întâmplase nimic grav în acest sens. Amy era foarte atentă să fie distantă cu ceilalţi bărbaţi, deşi, fiind o fire prietenoasă, câteodată îi era greu să-şi controleze atât de strict fiecare gest şi cuvânt. Dar fericirea şi siguranţa lui Nick făceau întotdeauna ca efortul să merite.

Era timpul ca Nick să sosească acasă. Ca întotdeauna, îl aştepta nerăbdătoare, să-i vadă bucuria din ochi când îl privea. De data aceasta nu numai că-i pregăti un cocteil, dar îl şi întâmpină cu paharul la uşă.

— Ce-i asta? spuse el părând surprins când intră, cu haina udă de ploaie şi gulerul ridicat. Mă faci să mă simt ca un rege.

Sorbi puţin din pahar, apoi se aşeză pe canapea, cu ea alături. După modul cam expeditiv în care mângâiase câinii veniţi să-şi primească porţia de alintări, era clar că era preocupat de ceva.

— Cum a fost astăzi?

— S-au întâmplat multe. Mă tem că trebuie să merg

la Boston.

— Da? întrebă Amy calmă, deşi remarcase că nu o inclusese şi pe ea în planul lui şi-l simţea studiindu-i cu atenţie expresia feţei.

— Da. Se pare că Windomii sunt pe cale de a ceda. Trebuie să fiu acolo înainte de a se răzgândi.

— Înţeleg.

— Iubito, este ceva în neregulă?

— Păi. Te-ai referit numai la tine.

— Amy, o strânse el la piept, nici nu mi-am pus problema să nu vii. Se subînţelegea, doar. Vom călători cu avionul companiei, ca să putem lua şi câinii cu noi. Vom sta în apartamentul meu de acolo. În timp ce eu mă ocup de afacere, tu vei putea vizita muzeele şi merge prin magazine. Vreau să vezi şi tu terenul, doar tu vei lucra la partea artistică.

Amy însăşi rămase surprinsă de reacţia ei: mai întâi se întristase crezând că pleacă numai el, acum, brusc, nu mai era sigură că vrea să meargă. Încă nu trecuse un an de când plecase de acolo în acele condiţii puţin obişnuite.

— Nick, crezi.

— Ce să cred?

— Că e o idee bună să fac eu sculpturile, după tot ce s-a întâmplat? Sculpturile mele pe proprietatea Windom.

Îi păru imediat rău de ceea ce spusese.

— În primul rând, veni răspunsul lui tăios, nu va mai fi proprietatea Windom, ci proprietatea Ransom. Şi, oricum, ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului. Sau poate că nu?

Pentru prima dată după luni de zile, reapărea fantoma vechii gelozii.

— Sigur că este.

Îi luă faţa în mâini şi-l sărută; dar buzele lui reci nu răspunseră.

— Aş vrea să pot fi sigur, Amy.

— Nu văd de ce n-ai putea fi. Nu-mi face asta, Nick. Nu suport să n-ai încredere în mine. Mă doare. Este.

exasperant. Ce trebuie să fac pentru ca să mă crezi? Nu pot să fac mai mult decât am făcut deja.

— Da, se pare că nu poţi. Se ridică brusc. Mă duc să plimb câinii.

Plecă, fără s-o sărute.

Trebuie să rezolv cumva. Nimic pe lume nu va interveni între noi; nici chiar Nick, se gândi Amy, rezemându-se de uşă.

Singurul lor duşman real era gelozia lui.

Capitolul 9

Îl aştepta; auzi cheia în uşă şi, când el intră, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şisărută faţa.

— Să nu ne certăm, te rog. Te iubesc atât de mult.

— Ah, Amy, îmi pare rău. Te iubesc prea mult.

— Să uităm ce-a fost.

— Am uitat deja.

Cu toate acestea, Amy simţea că vorbele lui nu exprimau chiar adevărul, ci încercaseră doar s-o liniştească. Deşi Nick se străduia să se comporte firesc, Amy nu putea să nu observe că era o notă forţată în ceea ce spunea şi făcea şi că abia dacă-şi dăduse seama – lucru ce lui nu i se întâmpla – cât de mult încercase să-i aducă în casă o rază de lumină aranjând pentru cină un buchet de lalele galbene şi o faţă de masă galbenă, menite să contracareze cenuşiul vremii ploioase şi mohorâte care lui îi displăcea.

— Nu ştiu cum ţi se va părea locul acela din Boston, spuse el, mâncând cu un aer absent. Este tot mai probabil că bătrânul Windom se va lăsa convins. Când Pierrepont a vândut, s-a văzut nevoit să cedeze. cred că factorul decisiv va fi ideea că „vulgul” va avea acces la preţiosul lui teren.

— De ce renunţă atât de greu?

— Din pură încăpăţânare. Terenul aparţine familiei de câteva sute de ani. Înainte, nu avea decât locuinţe pe care le închiria, inclusiv cea în care locuiam noi.

Nick îi vorbea încordat şi privirea lui părea să treacă

dincolo de ea.

În aceeaşi stare de spirit a fost şi în timpul călătoriei, şi la sosirea la Boston. Amy îl cunoştea de-acum foarte bine pentru a-şi da seama că pregăteşte o lovitură.

Seara, merseră să cineze la faimosul restaurant Harper House, cunoscut pentru bucătăria sa rafinată. În sfârşit, părea mai relaxat, transmiţându-i şi lui Amy aceeaşi stare. Deja, problemele din seara dinainte rămăseseră undeva în departe.

La un moment dat, Amy văzu intrând un tânăr blond înalt, împreună cu o femeie elegantă, blondă, îmbrăcată în negru.

Era Jeff Windom.

Nick nu-l observase încă, fiind cu spatele spre intrare, dar Jeff o remarcase pe Amy şi continua s-o privească în timp ce-şi instala partenera la masă. Apoi, spre groaza sa, Amy îl văzu şoptind ceva acesteia şi îndreptându-se spre masa lor.

— Amy? murmură Jeff, ajuns lângă ei. Eşti chiar tu. La început nu te-am recunoscut.

Nick se ridică, străduindu-se să păstreze o aparenţă de amabilitate. Amy, însă, simţi că se prăbuşeşte în gol.

— Bună, Jeff. Aş vrea să ţi-l prezint pe soţul meu, Nick Ransom. Nick, el este Jeff Windom.

Îşi strânseră mâinile.

— Felicitări, spuse Jeff sincer.

Sincer, dar şi grotesc, se gândi Amy.

— Mulţumesc.

— Eşti invitatul nostru, spuse Nick pe un ton destul de rece, privindu-l cum îţi măsori un adversar.

— Mulţumesc, dar mă aşteaptă o doamnă. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Ransom. Mi-a făcut plăcere să vă văd pe amândoi.

Nick se aşeză din nou la masă şi aruncă o privire rapidă spre Amy.

— Ia te uită. Fiul şi moştenitorul în persoană. Fotografia aceea era doar o copie palidă. N-ai spus

niciodată că în realitate arată mult mai bine.

Privirea lui acuzatoare nu putea trece neobservată.

— Sigur că nu. Nu era nimic de spus, pentru că nu conta.

— Nu conta?

— Nu contează, dragul meu. Nici acum, nici altă dată.

— Eşti sigură, Amy? Vechea flacără s-a stins cu adevărat?

— Cum poţi să întrebi aşa ceva, Nick… după tot ce însemnăm noi doi unul pentru celălalt? Nu a mai rămas absolut nimic pentru el, şi asta încă din noaptea concertului. Îţi aminteşti?

Nick confirmă cu un zâmbet larg.

Apoi, Amy avu inspiraţia nu tocmai fericită de a continua:

— Încearcă doar să fie politicos. Şi generos, având în vedere ce-am făcut.

— Generos? sări Nick ca un arc. Nu cred că e cuvântul potrivit. Mai degrabă, interesat.

— Ah, Nick. Te iubesc. Te iubesc cu toată fiinţa mea. Te rog. crede-mă.

— Te cred, Amy. Sunt un prost. Iartă-mă.

— Cum a mers astăzi? încercă ea să schimbe subiectul, deşi pe un teren aproape la fel de periculos. Încă nu mi-ai spus nimic în legătură cu contribuţia mea la proiect.

— Nu s-a menţionat nimic. Până acum, n-am avut nicio neplăcere din partea presei şi televiziunii. Dar, nu trebuie să-ţi faci griji, iubito. Nimeni nu va interzice vreodată soţiei mele să lucreze la un proiect Ransom.

Într-adevăr, Amy hotărî să nu-şi facă nicio grijă şi să nu mai lase nimic să le tulbure restul serii.

Însă, dacă până atunci nu se făcuse nicio referire publică în vreun ziar de scandal sau la televizor despre cuplul Nick şi Amy Ransom, cu antecedente în materie de „subiecte fierbinţi”, reportajul televizat din după amiaza

zilei următoare o îngrozi pe Amy. Cineva aflase că Amy Hill Ransom, care fugise de la familia Windom în ajunul căsătoriei, avea să execute lucrările decorative de pe fosta proprietate Windom.

Era sigură că fusese opera fotografului de la ziarul „Ultimul cuvânt”. Chiar dacă acel Arthur Mason renunţase să-l dea în judecată pe Nick, pretinzându-i o sumă uriaşă, acum continua să se răzbune şi să-i hărţuiască. Era greu de crezut că se înverşuna asupra acestui subiect, când pe lume existau atâtea probleme grave cărora ar fi trebuit să le acorde atenţie.

Enervată, Amy închise televizorul şi se pregătea să iasă la plimbare cu câinii când intră Nick.

— Ai venit devreme!

— Dimpotrivă, bombăni el. Vin şi eu cu tine. Putem discuta pe drum. Au apărut câteva probleme.

Abia când ajunseră în parc şi se aşezară pe o bancă, Nick continuă:

— Presupun c-ai văzut reportajul.

Amy încuviinţă, simţindu-se brusc vinovată – toate acestea se întâmplau numai din cauza ei.

— Este absolut ridicol, dar tocmai acum se face mare tapaj. Bătrânul Windom nu mai e de acord cu vânzarea, acum la final şi Washingtonul este de aceeaşi părere. Am primit un telefon de la Hugo Benson.

Acesta era omul lui Nick de legătură la nivel federal, din moment ce proiectul de locuinţe se baza pe o finanţare federală parţială.

— Înţeleg. Întârzierea vânzării terenului îi nemulţumeşte, nu-i aşa?

— Parţial.

— Şi reportajul are vreo influenţă?

— Este stupid, dar se pare că acest Mason le-a băgat în cap ideea de sinceră şi corupţie. Acum sunt toţi convinşi că intenţionez să construiesc un adevărat Taj Mahal cu banii publici.

— Este revoltător.

— Aşa e. În concluzie, trebuie să merg la Washington în această după-amiază, să discut cu Hugo şi cu alţii, să examinăm iar, împreună, specificaţiile. Între timp, Rod va veni aici cu unul din avocaţi, pentru negocieri. Ar exista o şansă foarte vagă de acuzare pe motiv că Windom blochează derularea proiectului, dar mă-ndoiesc.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu merită, Amy. Nu cred că voi sta mai mult de-o noapte.

Înainte, spunea că nu suportă să fie departe de ea nici măcar o noapte. Amy încercă să nu arate că se simte jignită, gândindu-se că Nick are şi aşa destule probleme. Suferi când n-o lăsă să-l conducă la aeroport – aeroportul Logan, de care-i legau amintirile începutului – apoi se simţi imediat ruşinată pentru purtarea ei copilărească. Era firesc să fie concentrat numai asupra acestei probleme; doar îi spusese de multe ori că era vorba despre o promisiune pe care o făcuse faţă de el însuşi şi de părinţii lui.

Era o zi frumoasă şi, profitând că nu are altceva de făcut, se gândi să viziteze câteva muzee. Luă un taxi până la Muzeul de Artă, al doilea din Statele Unite ca importanţă după Metropolitanul din New York. Cum şoferul de taxi se dovedi a fi un absolvent al Facultăţii de Arte Frumoase, nevoit să facă această meserie pentru a putea câştiga în plus, află şi de un concert care avea să aibă loc la Muzeul Isabella Steward Gardner.

Aşa că, după ce vizită câteva galerii – doar pe cele preferate – din Muzeul de Artă, merse la Muzeul Gardner un adevărat palat veneţian din secolul trecut unde proprietara, doamna Gardner, adunase comorile artistice din cele mai frumoase visuri ale lui Amy. Concertul, ţinut în Sala Tapiseriilor, o făcu să simtă din nou lipsa lui Nick, exagerat şi dureros.

Se întoarse acasă unde, deşi prezenţa câinilor ei dragi o consolă puţin, singurătatea îi deveni aproape insuportabilă, mai ales că Nick nu sunase. Pentru a-şi

ridica puţin moralul, merse la un film şi după aceea, pentru că era devreme, intră în selectul restaurant Copley unde, într-un separeu pe cât de intim pe atât de elegant, comandă un sandviş şi un pahar mic cu vin alb. Chiar când ieşea se auzi strigată de o voce plăcută de bărbat, cu accent tipic bostonian.

— Amy! repetă Jeff Windom, cu vădită plăcere.

Era ultima persoană cu care ar fi vrut să se întâlnească, dar nu se putea eschiva.

— Eşti fermecătoare, spuse el blând, zâmbindu-i prietenos. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum eşti superbă.

— Mă bucur să te văd, Jeff. Trebuie să plec.

— De ce? Soţul tău este la Washington.

Era normal să ştie; poate luase şi el parte la negocieri.

— Nu se poate să nu ai cinci minute libere să bem ceva împreună. de dragul vremurilor de altă dată.

— Bine, acceptă ea, gândindu-se că-i datorează măcar atât, după tot ce-i făcuse lui şi familiei lui. Dar numai câteva minute.

— Minunat. Îmi doream foarte mult să am această ocazie pentru a-ţi cere iertare.

— Să-mi ceri iertare! Tu mie!

Jeff îi luă mâna, ţinându-i-o strâns.

— Te rog, Amy, lasă-mă să-ţi spun. Toţi te consideră pe tine vinovată, când, de fapt, vinovat am fost eu. Sau, noi: eu şi familia mea.

Făcu o mică pauză când chelnerul le aduse paharele, apoi, eliberându-i mâna, toastă:

— Pentru adevăr. Toţi au fost atât de grăbiţi să te acuze pentru ce mi-ai făcut, încât nu s-au mai gândit la ceea ce ţi-am făcut noi, Amy. Trebuie să recunosc c-am fost total deconcertat când mireasa marelui Jeff Windom a fugit ca şi când ar fi fost mireasa lui Dracula. Apoi, însă, când lucrurile s-au calmat, am început să-mi amintesc de toate calităţile tale care m-au încântat. Mi-am amintit că-ţi

spusesem că semeni cu un anume tablou – un portret pe care nu l-ai văzut. Ştii al cui? Al unei alte doamne care a fugit de la unul din iluştrii mei strămoşi. Nici noi nu ştiam cum o chema, dar familia mea a păstrat portretul ca pe o curiozitate. Ce ciudat! Tocmai sora mea mi l-a dat.

— Sora ta? Tocmai ea, care se opusese cel mai mult relaţiei noastre, se gândi Amy.

— Ştiu că n-a fost niciodată prea amabilă cu tine. Dar îşi dăduse seama, de la bun început, că nu eram potriviţi unul pentru celălalt şi că n-avea rost să te adaptezi stilului familiei Windom. M-a acuzat chiar că vreau să mă căsătoresc cu tine doar din spirit de frondă faţă de familie. Şi, trebuie să recunosc, deşi mi-e ruşine, că avea dreptate. Dacă te-aş fi iubit destul, ne-am fi căsătorit în Chicago, aş fi fost mai înţelegător în ceea ce priveşte munca ta. chiar căţelul.

— Jeff, când ţi-ai dat seama de toate acestea?

— Când am reluat legătura cu Alexandra. Da. şi unchiul meu a auzit acea remarcă în biserică. Ne vom căsători în mai

— Îmi pare atât de bine, Jeff.

Într-adevăr, se bucura. Acum, apele trecutului se limpeziseră complet. Abia aştepta să-i spună şi lui Nick – desigur, va trebui să abordeze subiectul cu mult tact. Gândul la Nick îi aminti că se făcuse destul de târziu.

— Trebuie să plec, Jeff. Poate că Nick încearcă să-mi telefoneze.

— Nu cred, spuse el zâmbind misterios. Probabil că e deja în avion, în drum spre Boston.

— De ce spui asta?

— Pentru că tocmai m-am despărţit de tata şi de avocaţii noştri. Tata a asemnat actul de vânzare – şi asta, la insistenţele mele.

— Bine, dar de ce?

— Nu pentru tine sau pentru soţul tău, iubito. Mă cunoşti prea bine; n-aş putea pretinde că am un suflet atât de nobil. Pentru bani, Amy. Pentru banii atât de dragi mie.

Bani pentru Alexandra şi pentru mine. Tata păstrase această proprietate inutilă împotriva dorinţei noastre.

— Mă-ntreb dacă Nick ştie.

— Sigur că da. Partenerul lui – Wales, parcă – i-a telefonat la Washington să-i spună. Dar, dacă nu sunt indiscret, de ce ţine Ransom atât de mult să obţină acest teren? Are vreo legătură cu duşmănia faţă de mine?

— Vag. Terenul însemna mult mai mult decât atât.

Îi povesti pe scurt ceea ce se întâmplase cu familia lui Nick.

— Aşadar, asta era. Acum înţeleg. Înţeleg cu adevărat.

— După cum văd, ai devenit extrem de înţelegător, îl necăji Amy. Îi datorezi aceasta tot Alexandrei?

— În mare parte, recunoscu Jeff, cu chipul luminat de fericire doar la simpla menţionare a numelui ei. Este o femeie deosebită. Ne cunoaştem de-o viaţă şi avem o mulţime de afinităţi.

— La fel ca în cazul meu şi-al lui Nick.

— Exact. Alexandra nu este ca toţi acei dinozauri din familia mea. Într-adevăr, nu poate exista fericire decât când te căsătoreşti cu persoana potrivită.

— Dacă se-ntreabă unde întârzii?

— Am vorbit cu ea chiar înainte de a te-ntâlni. Spunea că e pe jumătate adormită după atâtea evenimente mondene. Aşa că, după ce te voi conduce, mă voi întoarce şi eu acasă.

— Nu, voi lua un taxi şi voi pleca imediat, chiar dacă e cam nepoliticos după toate aceste lucruri frumoase pe care mi le-ai spus. Dar, mă gândesc că poate Nick a ajuns deja.

— Atunci, deşi nu e un gest foarte galant din partea mea, te voi lăsa să pleci. Am avut o zi foarte obositoare.

— Desigur. Dar înainte să plec, aş vrea să-ţi spun ceva. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău, Jeff, începu ea, acoperindu-i mâna cu mâna ei, ca unui vechi prieten.

Îmi pare rău pentru toată neplăcerea pe care ţi-am

provocat-o ţie şi familiei tale. Şi eu am partea mea de vină. Trebuia să-mi dau seama de la început.

Jefi se aplecă spre ea, acoperindu-i mâna cu cealaltă mână a sa.

— Mulţumesc, Amy. Întotdeauna frumoasă şi generoasă.

Amy îşi dădu seama că un bărbat stătea lângă ei. Ridică privirea şi, uluită, întâlni ochii cu sclipiri metalice, aidoma unei lame de cuţit, ai lui Nick Ransom.

Amy se simţea în plin coşmar. Nick o privea cu ochi goi şi străini.

Capitolul 10

Nick simţea un gol în stomac din cauza şocului – s-o găsească pe Amy în această postură cu Windom.

Se întâmplase ca taxiul în care se afla să încetinească din cauza traficului chiar în dreptul restaurantului Copley. Coborâse din maşină şi, îndreptându-se spre local, îi văzuse prin fereastră ţinându-se de mână. Se apropiase de masa lor şi auzise ultimele cuvinte ale lui Windom: „Întotdeauna frumoasă şi generoasă”. Şi erau atât de preocupaţi unul de celălalt, încât nici măcar nu-l observaseră.

Amy spunea ceva despre cât de bucuroasă era că venise, dar Nick o auzea doar ca prin vis. Îşi simţea capul vâjâind de furie. Se stăpânea cu greu să nu urle.

— Cum adică?

Windom se ridică. Erau unul în faţa celuilalt, măsurându-se.

Nick simţi atingerea uşoară a mâinii lui Amy pe braţul său, apoi îi auzi vocea rugătoare:

— Nick.

Când o privi, chipul ei era palid şi ochii păreau imenşi.

— Te urc într-un taxi, Amy. Mă-ntorc, Windom. Am ceva de discutat cu tine.

— Şi eu aş vrea să discut ceva cu tine. Te aştept.

— Mă urc singură în taxi, spuse Amy rece, apoi se ridică şi ieşi înainte ca Nick s-o poată opri.

Porni după ea.

— Stai puţin, Nick, ai răbdare şi nu strica lucrurile şi mai mult, spuse Windom tăios.

Deşi nu putea gândi foarte limpede, Nick îl ascultă. Simţea o dorinţă greu de stăpânit de a-l face să treacă prin fereastră şi, dacă în caz că avea să se întâmple acest lucru, nu voia ca Amy să asiste.

— Pentru tine sunt Ransom, amice.

— Stai jos. Să bem ceva.

Calmul lui Jeff îl înfuria şi mai mult.

— Nu ştiu ce-i cu tine, spuse Nick printre dinţi, aplecându-se deasupra mesei. Chiar vrei să mori?

— Nici gând, Ransom. În primul rând, nu sunt un adversar pe măsura ta şi-apoi, trebuie să fiu în formă pentru nuntă. Te rog încă o dată. Ia loc şi să discutăm.

Încet, încet, cuvintele începură să capete sens în mintea înceţoşată de furie a lui Nick. „În formă pentru nuntă”. Se aşeză la masă, aproape inconştient.

— Nuntă?

— Nuna mea cu o fiinţă minunată numită Alexandra Hale, pe care o cunosc de când eram copil şi cu care mă potrivesc tot atât de bine precum tu cu Amy. Despre asta discutam când ai venit. Am spus că e frumoasă şi generoasă pentru că acesta e adevărul; tocmai îmi spusese că-i pare rău pentru ceea ce mi-a făcut mie şi familiei mele şi că se bucură enorm pentru căsătoria mea cu Alexandra.

— Bine, dar vă ţineaţi de mână, omule. Ce naiba puteam să cred?

— Nu ne ţineam de mână. Era pur şi simplu un gest prietenesc, Ransom. Amy era pe punctul de a pleca, pentru a fi acasă când soseşti tu.

— Dar tu de unde ştiai că sunt plecat şi că voi sosi acum?

— Pentru că participam la negocieri alături de tatăl meu şi l-am auzit pe partenerul tău telefonându-ţi la

Washington ca să te anunţe.

— Ai luat parte la negocieri?

— Desigur. Windom zâmbi, acum că spiritele se calmaseră şi puteau discuta liniştiţi. Familia mea încearcă să scape de această proprietate de ani de zile.

— Nu pot să cred.

— Te rog să crezi, Nick.

— Uite ce e, Windom. Cred c-am făcut o greşeală îngrozitoare.

— Categoric. Ai ajuns într-un moment total nepotrivit, care, rupt de context, te-a indus în eroare. Dac-ai fi venit puţin mai devreme, ai fi putut vedea sclipirea lui Amy când îţi rostea numele. Niciodată n-am văzut o femeie atât de îndrăgostită de soţul ei.

Nick se ridică şi-ntinse mâna.

— Te rog să mă scuzi.

— Nu-mi spune mie asta. Spune-i lui Amy, spuse Jeff ridicându-se şi el şi dând mâna cu Nick.

Tocmai asta intenţiona şi Nick să facă. dacă nu cumva era prea târziu.

Prea nerăbdător ca să mai aştepte un taxi, începu să alerge spre casă.

Amy încerca zadarnic să-şi stăpânească lacrimile. În locul furiei nu mai simţea decât o durere cumplită.

Nu putea uita privirea aceea care trecea prin ea, ca şi cum Nick nici n-ar mai fi cunoscut-o. Ochii lui deveniseră reci şi de nepătruns. Cum putea să interpreteze atât de greşit gestul ei? Neîncrederea lui îi transforma întregul trup într-o rană vie. Tresări când auzi cheia. Nick rămase în picioare, cu o expresie de spaimă întipărită pe chip.

— Amy, eşti aici?

— Sigur că da. Ştii foarte bine că n-aş fi putut să plec şi să las câinii singuri.

Nick păşi încet spre ea şi îngenunche în faţa ei, fără însă a face vreun gest de a o atinge, ca şi cum n-ar fi avut dreptul.

— N-ai fi părăsit locul acesta, dar mi-era teamă să nu mă părăseşti pe mine, cu gândul şi cu inima – definitiv.

Probabil că Jeff îi povestise despre Alexandra şi despre ceea ce se întâmplase cu adevărat, se gândi Amy. Miracolul era că Nick îl ascultase.

Întinse mâna spre el, dar nu-l atinse. Totuşi, gestul ei îi dădu o rază de speranţă.

— Mă poţi ierta?

Primul impuls a fost să-i spună imediat „da”. Dar încă nu putea – o rănise prea mult şi de prea multe ori. Se priviră în ochi. Citea în ochii lui dragoste, ruşine, teama cumplită de a n-o pierde.

— Mi-a fost atât de greu. atât de dureros. Ştii cât de îngrozitor este să te dăruieşti total cuiva şi să nu-l poţi face să te creadă. Nu ţi-am dat niciodată un motiv de îndoială şi totuşi continui să mă acuzi. Nu sunt Janet, Nick. Niciodată n-am fost aşa. Este cumplit să mă tratezi ca pe ea.

Era prima dată când menţiona numele fostei lui soţii, dar simţea că trebuie, pentru a fi total cinstiţi unul cu celălalt!

— De multe ori îmi dădeam seama că te compari cu Jeff Windom. Eram fericită că nu eşti ca el. Te iubeam tocmai pentru că nu erai ca el, m-ai înţeles?

— Acum înţeleg, Amy. Şi mai înţeleg ceva: c-am fost cel mai mare prost din lume.

Ochii lui, însă, străluceau de mândrie, ca ai unui învingător. Întinse mâna spre ea şi ea i-o luă. Se ridică şi-o cuprinse în braţe, iar sărutul lor le descătuşă trupurile în pasiunea cu care redescopereau minunea de a fi împreună, contopiţi unul în sufletul celuilalt.

* * *

În avionul companiei Ransom cu care călătoreau, Nick se întrerupse din studierea raportului şi privi spre Amy. Discutaseră aproape toată noaptea în legătură cu proiectul, dar ea arăta proaspătă şi strălucitoare: debordând de idei creatoare, îşi schiţa deja lucrările pentru amenajarea spaţiului din cadrul noului proiect.

Discutaseră în legătură cu toate, cu o singură excepţie. Acum, ideea prindea contur din ce în ce mai pronunţat în mintea lui Nick Totuşi, se temea de reacţia lui Amy. Ei îi plăcea Chicago atât de mult. Ca şi lui.

Poate că mare parte din dragostea lui pentru Chicago fusese ca un fel de reacţie faţă de perioada neplăcută din Boston. Dar, stând pe chei alături de Amy, simţind în nări mirosul mării.

Nu, nu voia s-o întrerupă din lucru acum, aşa că reluă studiul raportului, încercând să se concentreze asupra şirurilor de cifre.

Creionul lui Amy şovăia pe hârtie. Era ceva în neregulă cu schiţa aceea. Nu se putea concentra. Poate că din cauza ideii ciudate care-i venise când vizitaseră terenul.

Îl privi pe Nick şi-l văzu absorbit de acel raport. Poate că nu era tocmai momentul potrivit să-l întrerupă. Începu o altă schiţă. Nu, Nick avea amintiri neplăcute legate de Boston. Şi totuşi, ei îi plăcuse atât de mult oraşul – un monument în el însuşi, un loc sigur unde totul avea rădăcini adânci. Absurd! Rădăcinile ei erau Nick!

Se surprinseră privind pe furiş unul la celălalt, apoi începură să vorbească amândoi deodată.

— Amy, este ceva ce.

— Nick, mă gândeam.

Râseră.

— După tine, spuse el.

— Nu. Spune tu.

— Bine. Este vorba despre acea proprietate. E acolo un loc atât de frumos. cu vedere la mare.

Doar nu se putea să se gândească şi el la acelaşi lucru.

— Poţi să crezi că sunt nebun, după tot ce s-a întâmplat acolo. dar, ştii. O casă.

— Mă gândeam la o casă acolo, Nick, vorbi ea, fără să-l mai aştepte să termine.

Se priviră lung. Pe chipul lui Nick apăru un zâmbet

larg.

— O casă mare, albă, continuă Amy. Cu teren pentru câini – pentru ai noştri şi poate încă alţii. şi câteva pisici. Cu propriul nostru parc.

— Nu pot să cred. M-am gândit la asta aseară, dar nu ştiam cum să-ţi spun.

— De ce? Adică, pentru acelaşi motiv pentru care nici eu nu ţi-am spus.

— Credeai că n-aş putea trăi în acelaşi oraş cu Windomii, iar eu credeam că tu n-ai putea.

— Aşa ne trebuie. Şi mai e ceva, Nick.

— Ştiu. Ar însemna să locuiesc din nou acolo de unde familia mea a fost dată afară, adică revanşarea totală.

— Hai să facem asta, Nick.

— Eşti sigură? Dar Chicago?

— Nu Chicago este căminul meu, ci tu.

Se îmbrăţişară – o sculptură vie, mai minunată decât orice creaţie.

— Suntem aici, împreună.

— Pentru totdeauna, completă ea.

— Pentru totdeauna, repetă Nick ca un ecou.

De data aceasta, aşa era şi-o ştiau amândoi, cu certitudine.

Cu certitudinea cu care ştiau că soarele răsare în fiecare zi.

Sfârşit